

Z obsahu:

Naše spása je blízko
Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
25. 9. 2002
- strana 2 -

**Může křesťan ignorovat
Pannu Marii?**
Prof. dr. Antonín
Ziegenaus
- strana 4 -

Stále se modlete růženec
- strana 5 -

**Odpustila svým
nepřátelům**
Maíti Girtannerová
vypráví svůj životní příběh
- strana 6 -

**Nedej zahynouti
nám ni budoucím...**
Homilie biskupa
Mons. J. Hrdličky
- strana 7 -

**Co vězí za naukou
o reinkarnaci?**
Dr. Ermanno Pavesi
- strana 8 -

Život lásky v duši
- strana 9 -

Bůh budiž veleben!
Životní svědectví
- strana 10 -

**Je člověk mírou
všech věcí?**
- strana 11 -

Skutečná tvář otce Pia (41)
Četba na pokračování
- strana 12 -

EDITORIAL

Znalost dějin nepatří k silným stránkám dnešní generace, ať už jde o dějiny vlastního národa, dějiny světové, o církevních dějinách ani nemluvě. Jsme tak zabydlení jen ve své přítomnosti, že si ani neuvědomujeme, jak jsme tím ochuzeni. Jsme jako člověk, který neví, kdy se narodil, odkud je a kam patří. Mnoho věcí kolem nás se stává jakoby bezcennými, protože pro toho, kdo nezná jejich dějinné pozadí a zarámování, postrádají svůj nejvlastnější smysl i hodnotu. Pro nás, katolické křesťany, je to tím větší škoda, protože se nám tak ztrácí objektivní konkretizace důležité součásti naší víry, kterou nám Svatý otec Jan Pavel II. často zdůrazňuje, že totiž Bůh nežije kdesi daleko od nás sám pro sebe, ale trvale a soustavně působí v lidských dějinách. Mimo rámec dějinných reálií ztrácí toto tvrzení svou výmluvnost a posouvá se jakoby do oblasti teoretických možností.

Dějiny Izraele jsou výmluvným příkladem soužití Božího lidu se svým Bohem. Je to stálé trávající styk a dialog, ve kterém se v různých obměnách opakuje situace, kdy Bůh ve své nejvyšší dobrotě slibuje svému lidu svou pomoc a ochranu a tyto své nesmírné dary podmiňuje tím, že jeho vyvolený lid se bude držet jeho ustanovení, která sama o sobě nemají jiný smysl než časné i věčné blaho tohoto lidu i každého z jeho členů. Ale lid Božího hlasu nedbá a dostává se tak svou vlastní vinou do neřešitelných těžkostí, ze kterých jej opět vyvádí milosrdenství a dobrota všemohoucího Pána dějin. V takových kritických situacích měl Boží lid dojem, jako by se Bůh od něho vzdálil, a opakovaně k němu volal: „Pane, vrať se!“ Ale ve skutečnosti se nikdy nevzdálil Hospodin od svého lidu, nýbrž lid od svého Hospodina a ten mu v jeho vlastním zájmu dal poznat, co to znamená, osamostatňovat se od svého Boha.

Když nakonec ukázal svou přítomnost uprostřed svého lidu tím, že v lidské podobě sestoupil a žil s ním jako jeden z nich, podobný jim ve všem kromě hříchu, dostalo se mu osobního a nejtragičtějšího odmítnutí. Bůh, odmítnutý od vyvoleného lidu, obrátil se ke všem národům světa, aby tak pokračovalo toto věkovité soužití Božího lidu a nejvyššího a nejdobrotivějšího Pána. Ale ony peripetie, které známe ze Starého zákona, se v nových obměnách dále opakují i po vrcholném zvratu lidských dějin, kdy sám Bůh prokázal člověku svou lásku a péči měrou nejvyšší tím, že sám zemřel za člověka. Ten však se opět svévolně vzdaluje od svého Boha a dostává se tak nevyhnutelně do neřešitelných svízeli. Roli babylonské říše převzala moc ve znamení půlměsíce a ta jako „bič Boží“ připomínala a připomíná nevďěčnému lidu, aby se ve vlastním zájmu vrátil do otcovského domu.

Jedním z takových milníků a památníků těchto peripetií je právě měsíc říjen, který by nebyl oním růžencovým měsícem, kdyby se růženec nezapísal do dějin jako nejúčinnější zbraň v té nejtěživější situaci. Za všemi rozhodujícími vítězstvími nad islámským smrtelným nebezpečím stojí veřejná a horlivá modlitba svatého růžence.

Proč právě růžence? Tato modlitba dříve než voláním o pomoc je opakovanou připomínkou nejzákladnější reality lidských dějin: vstupu Boha mezi lidi. Zde se vytrvale opakují ona požehnaná slova, jimiž Bůh oznámil tento dějinný převrat: *Bud' zdráva, milostiplná, Pán je s tebou!* A série klíčových bodů pak připomíná to, co se stalo, když Bůh vstoupil mezi nás. Ta, která byla u všech těchto událostí osobně, nikoliv jako pouhý svědek či divák, ale jako spoluúčastnice, ona, milostiplná, nejlépe a beze zbytku

Pokračování na str. 12

Naše spása je blízko

Žalm 84, který jsme právě recitovali, je radostný zpěv plný naděje v budoucí spásu. Týká se vzrušujícího okamžiku návratu Izraele z babylonského vyhnanství do země otců. Národní život znovu začíná v onom milovaném ohništi, které bylo uhašeno a zbořeno při dobytí Jeruzaléma zbraněmi krále Nabuchodonozora v roce 586. př. Kr.

A opravdu: v hebrejském originálu žalmu slyšíme, jak začíná opakovaně slovo „shûb“,

teré označuje návrat deportovaných, ale znamená také „duchovní“ návrat, to znamená „obrácení“. Znovuzrození se tedy netýká pouze národa, ale také společenství věřících, kteří poctívali vyhnanství jako trest za spáchané hříchy a kteří v návratu do vlasti a v nové svobodě spatřovali Boží požehnání za uskutečněné obrácení.

Dvoji návrat

V žalmu můžeme sledovat dvě etapy základního vývoje. První vychází z tématu „návratu“ se všemi hodnotami, které tento návrat přinášel.

Oslavuje se především **fyzičský návrat** Izraele: *Hospodine... změnil jsi k dobru Jakubův úděl* (v. 2). *Obnov nás, Bože, náš Spasiteli... Což nám už nevrátíš život* (v. 5.7)? To je vzácný dar Boha, který se stará, jak vysvobodit své děti z útlatku, a pečuje o jejich prospěch. On totiž *miluje všechno to, co je,.... šetří všechno, protože je to jeho, je Pán, který miluje život* (srov. Mdr 11,24.26).

Ale vedle tohoto „návratu“, který konkrétně shromažďu-

je rozptýlené, je jiný „návrat“, **více vnitřní a duchovní**. Žalmista mu dává široký prostor a přikládá mu zvláštní význam, který platí nejen pro starověký Izrael, ale pro věřící všech dob.

Dar milosrdenství

V tomto „návratu“ účinně působí Pán tím, že zjevuje svou lásku odpuštěním nepravosti svému lidu, že smazává všechny jeho hříchy, odkládá všechno své rozhořčení a činí konec svému hněvu (srov. Ž 84,3-4).

Právě osvobození od zla, odpuštění vin, očistění od hříchů tvoří nový Boží lid. To je vyjádřeno invokací, která je také vstupem křesťanské modlitby: *Ukaž nám, Pane, své milosrdenství a dej nám svou spásu* (v. 8).

Ale tomuto „návratu“ Boha, který odpouští, musí odpovídat „návrat“, tj. **obrácení člověka, který se kaje**. Žalm totiž prohlašuje, že pokoj a spása se nabízejí těm, *kdo se k němu obrací srdcem* (v. 9). Kdo se s rozhodností vydá na cestu svatosti, obdrží dary radosti, svobody a pokoje.

Je známo, že biblické výrazy, které se vztahují k hříchu, vyvolávají představy jako zmýlit si cestu, minout se cílem, sejít ze správného směru. Obrácení je právě oním „návratem“ na přímou cestu, která vede do domu Otce, který nás čeká, aby nás objal, odpustil nám a učinil nás šťastnými (srov. Lk 15,11-32).

Novozákonní naplnění

Dostáváme se tak k druhé části žalmu (srov. Ž 84,10-14), která je tak drahá křesťanské tradici. Popisuje se zde nový svět, ve kterém Boží láska a jeho věrnost jako by byly osoby, které se objímají; podobně také spravedlnost a pokoj se při setkání líbají. Pravda klíčí jako v obnoveném jaru a spravedlnost, která v Bibli znamená také spásu

Pokračování na str. 15

Královské pozvání

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Koho najdete, pozvěte na svatbu

Když se dnes vrátíš do chrámu ke svému Pánu a Mistru, jistě ti neujde, že zde panuje napjatá atmosféra. Vrcholí zde střetnutí mezi Božím Synem a vedením vyvoleného národa, které nechce přiznat, že právě ON je slíbeným Mesiášem. Přišel je pozvat do svého království, ale jim připadá nemyslitelné, že by měli opustit své vlastní království, které si neprávem okupovali jako své. Ocítají se svou vinou v tragické situaci, kterou jim Pán opakovaně vysvětluje nejdříve v řadě podobenství. Oni sice pochopí, že se to vztahuje na ně⁽¹⁾, ale vyvodí z toho zcela opačné závěry: odmítají pozvání i osobu svého Vykupitele. Pán tě dnes opět pozval k sobě, abys jejich příklad přijal jako varování a výstrahu.

Celé Ježíšovo evangelium, vyjádřeno tím nejstručnějším způsobem, je *pozváním na svatbu*. Všechno, co je v něm obsaženo, musíš vnímat pod tímto zorným úhlem. Naše skutečná blaženost je nerozlučně spojena s oslavou Boha a jeho Syna. Jestliže ti evangelium předkládá také přikázání, jimiž se máš řídit, pak to není proto, že by tě Bůh chtěl omezovat a ztrpčovat tvůj život, ale je to všechno součástí jeho *pozvání na svatební hostinu*: je to směr a cesta, kudy se tam ubírat, a podrobný návod, jak se na tuto nejvznešenější hostinu připravit. Tato nebeská *svatba* totiž nabízí něco mnohem více než jen *tučné hody, štavnatá jídla a vybraná vína*. Král slibuje svým hostům, že zde *sejme závoj, který halil všechny lidi, odejme hanbu svému lidu, setře slzy z každé tváře a navždy zničí smrt*.

Proč je tedy tolik lidí tohoto světa, kteří odmítají tak velkodušně Otcovo pozvání? Domnívají se ve své pyšce, že není nad „hostinu“, kterou si oni sami vystrojují. Nedokážou si ani představit, že existuje něco hodnotnějšího, než jsou jejich majetky a obchody. Už samu zpravu, že je tu možnost jít na hostinu nekonečně lepší, vznešenější, bohatší a štedřejší, pokládají za své ohrožení a někteří přímo za urážku. A tak nejen že sami nepřijímají pozvání k Otcově hostině, ale chtěli by všemožně dosáhnout toho, aby ani nikdo jiný na tuto hostinu neodešel a nepřesvědčil se tak, jak klamné je všechno to, co jejich město s tak hlučnou okázalostí nabízí. Proto neradi vidí a slyší Královy obětavé služebníky, kteří vytrvale šíří jeho velkodušné pozvání, přímo je nenávidí a v obavách, aby nebyli usvědčeni, že jejich nabubřelé město je ve skutečnosti nicota a klam, znevažují posel-

ství, které tito služebníci přinášejí. Snaží se dokázat před druhými, ale především sami sobě, že jsou to jen výmysly, že takový slavný, velký, dobrotivý a velkorysý Král, větší než oni, ani nemůže existovat. A pokud jeho služebníci přesto trvají na svém, jejich slova znějí věrohodně a přesvědčivě a potvrzuje je výmluvně i jejich chování, neváhají je dokonce všemožným způsobem zprovodit ze světa a umlčet.

To je tedy situace, v jaké se ocítáš na tomto světě. O tvou přízeň se svádí přímo konkurenční boj. Není možno zůstat lhostejným ani neutrálním. Hledáš-li své potěšení na nepravém místě, zpochybňuješ tím Královo poselství, znevažuješ dar jeho *hostiny* a dáváš přednost prázdnému klamu před věčnou hodnotou. Nepřátelé Božího království se snaží, aby jejich nabídka byla co nejatraktivnější, a zdá se, že mají úspěch. Jen si poslechni, jaké jsou výmluvy těch, kteří nemají zájem o pravé hodnoty: *Koupil jsem statek ...koupil jsem sprážení⁽²⁾ ...Koupil jsem si... a to je teď můj celý svět*. Všude a všim tě zvou do svého světa, ze všech stran a všemi prostředky to k tobě doléhá: **Kup si**, těš se jen tím, co jsme ti připravili, nic víc nepotřebuješ ke svému štěstí. Všechno si můžeš koupit, své potěšení, svou rozkoš.

Copak si už nevzpomínáš, co jsi od svého Pána slyšel na samém začátku jeho působení, když ti vysvětloval, kdo vlastně má oprávněný nárok na skutečnou blaženost a štěstí?⁽³⁾ Už jeho horská řeč byla pozváním k *jeho svatební hostině*. Nebyl to úplný opak toho, s čím operuje tento svět? Není ti nápadný ten rozdíl? Ti, kteří si *kupují*, myslí na sebe. Tvůj Král naopak *prostrá stůl⁽⁴⁾*, protože myslí na druhé. Každé neobsazené místo na svatbě jeho Syna působí Otcí bolest. Nejsi-li z těch, kteří myslí jen na sebe, *jdí na rozcestí*, a koho tam najdeš, tomu ukaž správnou cestu, *pozvi ho na svatbu*.

Ježíšovo podobenství obsahuje na závěr argument i pro ty, kteří jsou natolik zahleděni do sebe, že je nedojímá ani nepřesvědčuje láska a dobrota Hostitele. Nebude to dlouho trvat, a celé město nepravých potěšení se změní v nicotné trosky a pak už nebude nic, jen Králova hodovní síň s těmi, kteří přijali pozvání, a všude jinde bude *vnější temnota*. Ten kontrast bude tak velký, že *venku bude jen pláč a skřípění zubů*.

Je stále v tvé moci přispět k záchraně těch, které dosud nikdo nepozval. Jdi za nimi, i *kdybys měl jít temnotou rokle⁽⁵⁾*.

Pane, ty jsi můj pastýř, veď mě po správných cestách.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 21,46; ⁽²⁾ Lk 18-19; ⁽³⁾ srov. Mt 5,1-12;

⁽⁴⁾ resp. žalm 23; ⁽⁵⁾ tamt.

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 25,6-10a

Hospodin zástupů vystrojí všem národům na této hoře tučné hody, hody s výborným vínem; budou to štavnatá jídla a vybraná vína. Na této hoře sejme závoj, který halí všechny lidi, příkrývku, která kryla všechny národy. Zničí smrt navždy. Pán, Hospodin, setře slzy z každé tváře. Odejme na celé zemi hanbu svého lidu, neboť Hospodin to pravil. V ten čas se řekne: „Hle, náš Bůh, doufali jsme v něho, že nás vysvobodí; on je Hospodin, v něho jsme doufali, jásejme a radujeme se z jeho spásy, neboť Hospodinova ruka spočine na této hoře.“

2. čtení - Flp 4,12-14.19-20

Bratři! Dovedu žít v odříkání a dovedu žít v hojnosti. Seznámil jsem se důvěrně se vším: se sytostí i hladováním, s nadbytkem i nedostatkem. Všechno mohu v tom, který mi dává sílu. Ale jste hodni, že jste mi pomohli v mém tíživém postavení. A protože můj Bůh je přebohatý, skvěle vám to odplatí skrze Krista Ježíše ve všem, cokoli budete potřebovat. Bohu, našemu Otcí, buď sláva na věčné věky! Amen.

Evangelium - Mt 22,1-14

Ježíš mluvil k velekněžím a starším lidu v podobenstvích: „Nebeské království je podobné králi, který vystrojil svému synovi svatbu. Poslal služebníky, aby svolali hosty na svatbu, ale ti nechtěli přijít. Poslal znovu jiné služebníky se vzkazem: ‚Řekněte pozvaným: Hostinu jsem přichystal, moji býci a krmný dobytek jsou poraženi, všechno je připraveno, poďte na svatbu!‘ Ale oni nedbali a odešli, jeden na své pole, jiný za obchodem. Ostatní pochytili jeho služebníky, ztýrali je a zabili. Krále to rozhněvalo. Poslal svá vojska, vrahy zahubil a jejich město vypálil. Potom řekl svým služebníkům: ‚Svatební hostina je sice připravena, ale pozvaní jí nebyli hodni. Jděte proto na rozcestí a pozvěte na svatbu, koho najdete.‘ Služebníci vyšli na cesty a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré, takže svatební síň byla plná hostů. Když vstoupil král podívat se na hosty, uviděl tam člověka, který neměl na sobě svatební šaty. Řekl mu: ‚Příteli, jak jsi sem přišel bez svatebních šatů?‘ On se nezmohl na slovo. Tu řekl král sloužícím: ‚Svažte mu ruce i nohy a vyhodte ho ven do temnot. Tam bude pláč a skřípění zubů.‘ Mnoho je totiž povolanych, ale málo vyvolených.“

Může křesťan ignorovat Pannu Marii?

Tridentský koncil nemluví výslovně o mariánské úctě; říká jen, že úcta ke svatým je dobrá a užitečná. Druhý vatikánský koncil naopak věnuje v konstituci o Církvi Matce Boží celou kapitulu. Můžeme v tom spatřovat doplnění Tridentského koncilu?

Konstatování Tridentského koncilu, že úcta ke svatým je „dobrá a užitečná“, slouží dnes některým lidem za záminku, že úcta k Panně Marii je sice hodná doporučení, není však pro Církev podstatná a pro věřícího závazná. Tak by se mariánská úcta stávala věcí osobního vkusu.

Tato interpretace je však sporná. Především je třeba mít na zřeteli, že Tridentský koncil trval od 13. prosince 1545 až do 4. prosince 1563. Dekret o úctě ke svatým a o uctívání obrazů byl přijat až 3. prosince 1563, tedy den před uzavřením koncilu. To znamená, že koncil stál již pod velkou časovou tísní a nemohl tento problém probírat ze všech stran, jak tomu bylo u nauky o dědičném hříchu a ospravedlnění, tedy o nejdůležitějších sporných otázkách v protestantsko-katolické kontroverzi. Bylo však ještě třeba zaujmout stanovisko proti kalvinistům ve Francii, kteří začali razit obrazoborectví a ničili obrazy a sochy. Proto stejný dekret zdůrazňuje, že obrazům Krista, Matky Boží a svatých patří naše úcta, a to nikoliv proto, že by v těchto zobrazeních byla nějaká vnitřní síla, ale protože nám připomínají ty, které zobrazují.

Klasifikace „dobrá a užitečná“ se vztahovala v prvé řadě na pedagogickou přednost obrazů a životopisů světců při vzdělávání věřících a nemá vůbec za cíl ospravedlnit nějaký mariánský minimalismus a individualismus.

Druhý vatikánský koncil jako vůbec první shrnul celou nauku o „blahoslovené Panně Marii,

Matce Boží, v tajemství Krista a Církve.“ Tím vůbec nechtěl doplňovat Tridentský koncil, nýbrž chtěl zdůraznit postavení Panny Marie v celé souvislosti víry.

V osmé kapitole konstituce o Církvi (článek 52) stojí, že „věřící mají také uctívat památku především slavné a ustavičné Panny Marie, Rodičky Boha a našeho Pána Ježíše Krista.“ Máme chápat tuto úctu jako povinnost?

Když věřící uctívají Ježíše Krista jako věčného Božího Syna, který se stal člověkem, nemohou nechat stranou jeho Matku. Příležitostně se s odvoláním na dekret o ekumenismu 2. vatikánského koncilu (čl. 11) hovoří o „pořadí nebo hierarchii pravd uvnitř katolické nauky“ a přitom někteří pokládají také mariánské téma za okrajové. Ovšem tentýž dekret určuje současně kritérium pro toto řazení, totiž „různou spojitost se základem křesťanské víry.“ A zde je zcela nesporné, že Maria v žádném případě nestojí daleko od Ježíše Krista, středu

víry, nýbrž naopak velice blízko, protože podle mariánské kapitoly 2. Vatikána Maria vstoupila hluboko do dějin spásy a jistým způsobem v sobě spojuje a vyznačuje největší skutečnosti víry (čl. 65). Z Marie jako Panny a Matky vyznačuje Bůh-člověk, Ježíš Kristus, jak to konstatoval svatý biskup Atanáš již ve 4. století: „Narození z Panny je viditelný důkaz božství Syna.“ V 5. století učí koncil v Chalcedonu: „Pravý Bůh a pravý člověk je týž, který zplozen od věčnosti z Otce ... se v poslední době narodil z Marie, Panny a Bohorodičky.“ Jelikož Ježíš Kristus je Syn Boží a Syn Marie a jako takový představuje vrchol dějin spásy, „vstoupila Maria hluboko do ději spásy.“ V Marii, počaté bez poskvrny a i s tělem vzaté do nebe, která „je nerozlučně spjata s vykupitelským dílem svého Syna, obdivuje a chválí Církev nejvznešenější plod vykoupení. V ní jako v čistém obraze s radostí nazírá to, čím sama touží a doufá zcela být.“ (SC 103)

Je tedy třeba konstatovat: Maria odráží jako Panna a Matka **bytí** svého Syna, Boha-člověka, a jako neposkvrněná a nanebevzatá odráží také jeho **dílo**, vykoupění od hříchu a smrti. Kdo věří ve vtělení věčného Syna, nemůže ignorovat jeho panen-skou Matku, která svým osobním souhlasem – událost vtělení neobsahuje žádné přinucení – umožnila tuto jedinečnou událost. V tomto smyslu tedy věřící „musí“ oslavovat také Ježíšovu Matku.

V článku 54 těžce konstituce zdůrazňuje koncil i „povinnosti vykoupěných lidí k Bohorodičce, Matce Kristově a Matce lidí, zvláště věřících.“ Co tedy patří k „povinnostem“ věřících vůči Matce Boží?

Jaké „povinnosti“ má věřící vůči Matce Boží? Někoho se možná dotkne slovo „povinnost“. Zní racionálně, věcně a trochu právnicky a nechává stranou citový vztah a osobní lásku, které právě určují vztah k matce. Je třeba však pamatovat, že tato láska nespočívá v euforické náladě, nýbrž v naplňování každodenní lásky dítěte k matce. Vidí jednotliví věřící v Marii svou Matku? Od 2. století je uctívána jako druhá Eva: první nám skrze neposlušnost přinesla smrt, druhá nám všem skrze poslušnost víry porodila Život, kterým je její Syn. „Otec milosrdenství však chtěl, aby vtělení předcházela souhlas předurčené Matky, aby jako kdyby žena přispěla ke smrti, žena přispěla i k životu.“ (LG 56) Skrze Ježíše, který je našim bra-

CO SI POČÍT?

Církev je ustavičně pod palbou kritiky. Pro jedny je příliš konzervativní (Co si ti staří páni v Římě vlastně myslí o dnešní době?), pro jiné zase příliš progresivní. (Co jsou to dnes za teologové?) Podstatný problém Církve je však tento: **křesťané se neptají, jaká je vůle Ježíše Krista.** ON je „šéfem“ Církve. A není to nějaká dětská hra, ptát se na Ježíšovu vůli a také ji splnit. Poklekám před svatostánkem před každým důležitým rozhodnutím a mám odvahu ptát se: „Co chceš ode mě, Pane?“ Jelikož s poslušností vůči Ježíši je to tak obtížné, potřebujeme pomoc. A tuto pomoc nám nabízí Maria. Ona totiž vždy příkladně plnila Boží vůli. Ecclesia semper reformanda – Církev stále potřebuje obnovu. Ale základní reforma začíná u mne, abych se naučil být poslušný Ježíšovy vůli. Přirozeně, je třeba udělat také mnoho dalších věcí pro novou evangelizaci, Duch Svátý nás k tomu pobízí. Ale kde chybí základ pokory a poslušnosti, jsou všechny aktivity stavbou na písku. Snad si pomyslíte: to je trochu příliš. Mohu vám předat svou zkušenost, kterou jsem udělal jako kaplan se skupinou mladých, jako vychovatel ve studentském domově, jako člen farního týmu při nasazení v továrně a konečně jako duchovní vedoucí celosvětového modlitebního společenství. Nejsem jistě tak výborný jako Guy Gilbert, ale nějaké zkušenosti jsem za 46 let kněžské služby získal.

P. Benno Mikocki OFM

trem, je Maria Matkou všech jeho bratří. Kdo v děkování velebí význam vtělení a vykoupění skrze Boha a Syna Panny Marie, musí do svého děkování zahrnout i Matku, která skrze své ANO přispěla ke vtělení, která přijala *pravé světlo*, jež v temnotách osvětluje každého člověka (srov. Jan 1,59), a s vírou přijala záměr, který měl Otec se Synem. Kdo to všechno domyslí, uzná i „povinnosti, které má lidstvo vůči Matce Boží.“ Přirozeně ten, kdo je díky výchově, životní zkušenosti a osobnímu zaměření hluboce proniknut vědeckostí a láskou k Matce Boží, ten např. navštěvuje mariánská poutní místa, účastní se mariánských pobožností a často se modlí růženec, zatímco druhý je v tom směru zdrženlivější. Nesporně existují v katolické víře legitimní rozdíly ve stupni mariánské úcty. Může však někdo být dobrým katolíkem a nemít žádný vztah k Panně Marii?

Pod určitou hranici v mariánské úctě nesmí katolík zacházet. Každý katolík se musí pokusit, aby si osvojil andělův pozdrav při zvěstování, chválu, kterou vzdává Marii Alžběta, a chválu, kterou o Marii vyhlásila žena z lidu (Lk 11,27n). Bude také znát základní nauku o Marii a s vírou vyznávat čtyři dogmata, která vypovídají o jejích přednostech (božské mateřství, že porodila Syna Božího jako panna – to je již od 2. století znamenání pravé víry, neposkvrněné početí a tělesné nanebevzetí). Dále je zřejmé, že katolíkoví, který dbá na liturgický kalendář, ukazují advent, Vánoce a různé svátky na Mariino základní tajemství, a tím je **božské mateřství**. Kdo není náboženský samozivitel, ale žije s Církví, nutně uzná, že dluží velké díky Matce našeho Pána.

*S univ. prof. Dr. Antonínem Ziegenausem rozmlouvá
P. Benno Mikocki OFM
Z Bettendes Gottes
Volk 3/2002
přeložil -lš-*

Stále se modlete růženec

Mezi P. Piem a Matkou Boží bylo hluboké a intimní pouto. Obracel se k ní jako dítě k matce s naprostou prostotou a neskrývanou vroucností. V listech svým duchovním synům a dcerám ji nazýval *milovanou Maminkou, krásnou Maminkou, překrásnou Pannou, nejdražší Matkou, Matkou blahoslavenou, nejcitlivější Matkou, nebeskou Maminkou...* Nedokázal mluvit o Marii bez hlubokého vzrušení, které se zmocňovalo i jeho posluchačů. Dojímal ho vždy Mariina nevýslovná srdečnost a dobrota, které neustále zakoušel v podobě milosti.

Toužil po tom, aby jiní zakoušeli totéž... „*Chtěl bych mít tak silný hlas, abych mohl přivést všechny hříšníky světa, aby milovali nejčistší Pannu.*“ Jeho přání se obdivuhodně splnilo v den jeho blahorečení, když Svätý otec před lateránskou bazilikou apeľoval na celý svět, aby se s důvěrou obrátil na Matku Boží s prosbou o mír. Papež vyzýval k modlitbě růžence, oblíbené modlitbě kapucína ze San Giovanni Rotondo.

P. Pio se neodloučil od růžence ve dne ani v noci. Nazýval ho *zbrani*, díky které všechno obdržel a všechno překonal. Užival ho v boji s *kozly*, jak nazýval ďábly, kteří na něho útočili zvláště v noci. „*Vousáč* (ďábel) *nechce přiznat svou porážku. Vzal na sebe již všechny masky. Již několik dní se zjevuje s několika pomocníky, ozbrojenými železy, a co horšího, v jejich skutečné podobě. Kolikrát mě shodil z postele a smýkal po celé světnici... Trpělivost! Ježíš, nejsvětější Panna a anděl strážný jsou stále se mnou,*“ svěřil se otci Augustinovi. Při nočních zápasech učil se otec Pio zcela přilnout k Ježíšově Matce, vítězné Ženě, která drtí hadovi hlavu. Ustavičným opakováním *Zdravas Maria* útočil na Zlého ve chvílích duševního i fyzického utrpení její pokorou a její úplnou odevzdanos-

tí Bohu. Věděl o tom, že bojuje se satanem nejen za sebe, ale za lidi, zotročené hříchem, kteří odmítají obrácení. Byl velice zarmoucený pro strašný osud hříšníků se zatvrzelým a uspávaným svědomím, kteří odmítají každou příležitost k smíření s Bohem ve svátosti pokání. Toužil bojovat místo těch, kteří už ztratili sílu pro boj se zlem. Byl přesvědčen, že *nejjistějším dokladem lásky je trpět za toho, koho milujeme.* Učitelkou takové lásky byla pro něho Panna Maria, která měla tu nejdokonalejší spoluúcast na vykupitelské oběti svého Syna. „*Zdá se mi, že nyní chápu, jak veliké bylo mučednictví naší milované Matky! Kéž by nám bolestná Matka pomohla co nejvíce proniknout do tajemství Kříže...*“

Zkušenost, jak strašné je zlo, dala v něm vyklíčit horoucímu soucitu pro hřešícího bratra. Tato zkušenost ho vedla k tomu, že trávil mnoho hodin denně ve zpovědnici, kde zpřítomňoval milosrdného Krista. „*Nemám volnou ani minutu, trávím všechny čas vysvobozování duší z osidel satana,*“ přiznává se v jednom dopise. V čase zpovědi ustavičně držel v rukou růženec a svěřoval Matce Milosrdenství obracející se srdce. Po nočních námáhách se silami temnot ho tím více ozařovala Kristova jasnost, když se znovu usídlila v lidské duši obmyté od hříchu. Kolikrát během desítek let služby ve zpovědnici měl příležitost sdílet radost nebe z obrácení hříšníka! „*Existují nádherná obrácení! Bud' Bohu za to chvála!*“ Maria ho doprovázela na

cestě k oltáři, jako doprovodila Ježíše na křížové cestě. „*Nejdražší Maminka, jak Ona mě miluje... Znovu jsem to zakusil nyní na počátku tohoto máje. S jakou starostlivostí mě dnes doprovázela k oltáři...*“

Výmluvné je i to, že byl blahorečen v měsíci květnu, který miloval kvůli Marii: „*Krásný máj! Nejkrásnější měsíc roku! Hovoří k nám o sladkosti a dobrotě Mariině. Když myslím na nejrůznější dobrodiní, která jsem obdržel od mé nejdražší Matky, pláču nad tím, že se nemohu dívat s dostatečnou láskou na její ruce, které mi to všechno udělají.*“ Jeho láska k Panně Marii zapálila pro modlitbu růžence tisíce osob, které vytvořily modlitební skupiny, rozestě dneš po celém světě. A přece nařikal, že ji miluje nedostatečně: „*Chtěl bych milovat nejsvětější Pannu tak, jak zasluhuje, ale pamatuji na to, že ani všichni svatí spolu s anděly nedokážou dostatečně milovat a chválit Matku Boží.*“

V předvečer jeho smrti ho spolubratři prosili: „*Padre, povež nám ještě slovo!*“ Odpověděl: „*Milujte nejsvětější Pannu. Učte druhé ji milovat! Stále se modlete růženec.*“

*Podle Miľujcie się 5-8/99
Přeložil -lš-*

NOVÁ BAZILIKA VE FATIMĚ

Ve Fatimě se projektuje stavba nové baziliky, která pojme 9000 lidí. Náklady stavby mají činit 45 mil. €. Stavba má být dokončena během tří let. Na nedělní mše svaté přichází do Fatimy vždy na 10 000 poutníků, ale nynější chrám pojme jen 900.

Fatima má 8 000 obyvatel a ročně sem přijdou statisíce poutníků. Jen 13. května jich bylo 100 000. Při poslední papežské návštěvě papeže dokonce 1 milion.

Kath-net

Odpustila svým nepřátelům

Svelkou grácií, opravdu žensky mě přijala Maïti Girtannerová, něžná a velice pozorná žena, ve svém malé bytě nedaleko Paříže. Již více než 50 let zde prožívá své mučednictví a polovinu času musí trávit na lůžku.

Udělalí jsme si spolu vycházku do její minulosti: v roce 1940 procházela demarkační čára řekou Vienne, která tekla kolem usedlosti Girtannerů v Poitou. Němci si zde zřídili strážnici. Maïti bylo tehdy 18. let. Pod dojmem tanků, které pokořily vesničku, začne spolupracovat s „Résistance“, armádou francouzského odporu.

Děvče je nekonečně nápadité. Všimne si, že část řeky se vymyká ze zorného pole strážců. Pak dostane povolení, aby se v obytném člunu připravovala ke zkouškám. Na tomto člunu ukrývá lidi, kteří jsou na útěku, převážně Angličany prchající z Paříže, kteří byli ukrýváni ve vinných sklepech ve Vieux Logis. Utečenci se tak dostávali do svobodné zóny. Tato úniková cesta fungovala výborně. Maïti ve svém úsilí nepřestávala.

Na čele malé skupiny studentů vymyslela způsob, jak pořizovat mapy pobřeží pro potřeby eventuálního vylovení. Vytrvale přesvědčuje odpovědné činitele mnoha velitelství, že jejich pracovní jsou ohavné a potřebují znovu vymalovat a vytapetovat. A to od Dünnkirchen až po Bayonne. Tím způsobem Maïti a její spolupracovníci z odboje si oparili několik kilogramů map a dopravili je do Anglie.

Přišli také na způsob, jak sledovat pohyb nepřátelských ponorek. Všimli si, že důstojníci si před vyplutím dávají vyčistit své uniformy. Maïtina skupina si zřídila pojízdnou čistírnu „Blanschisserie Mésange“. Vyzvedávají na ubytovnách uniformy a zase je dodávají zpět. Tak mohou identifikovat jednotky ponorek. Anglie je před každým vyplutím předem informována.

Maïti hraje virtuózně na klavír. Hře ji vyučoval její dědeček, který byl profesorem na konzervatoři, a již ve dvanácti letech samostatně koncertovala. Při několika příležitostech hrála pro špičky Gestapa v pařížském hotelu Majestic. Na oplátku žádá uvolnění „kamarádů“, kteří jsou ve skutečnosti příslušníky „Résistance“.

Nacisté tomu nevěnují pozornost až do dne, kdy byla v roce 1943 při náhodné razii zatčena. Jeden z pohlavárů Gestapa ji pozná a pochopí, že tato studentka je vodila za nos. Vztekly a uražený ve své pýše ji pošle do koncentračního tábora pro zapřísáhlé odpůrce režimu na jihu Francie na tajném místě, odkud ještě nikdo nevyšel živý.

V tomto táboře je dána k dispozici mladému nacistickému lékaři jménem Leo. Sadistickými zásahy do míchy jí působí nekonečné bolesti a uzavře ji nakonec do „krunýře utrpení“. Jeho cíl: přivést ji k šílenství a nakonec dohnat ke smrti.

Maïti se podaří se svým učitelem vyměnit několik slov. Doví se, že byl od svých osmi let v Hitlerjugend a byl zde podroben důkladnému vymývání mozku. Mezi jednotlivými trýznil-

skými seancemi potkává ve sklepech spolupřipící. Navrhne jim, aby spolu vytvořili modlitební skupinu, „aby neupadli do zoufalství.“ V únoru 1944 byla zmlácena k smrti. V domnění, že už nežije, nechají ji ležet, ale v posledním okamžiku je zachráněna. Je to zázrak.

Následuje osm let léčení, pobytů v nemocnicích, než se Maïti může konečně postavit na vlastní nohy. S jedním se musí smířit: už nikdy nebude schopná hrát na klavír. S její kariérou je konec. A bolesti ji budou provázet až do smrti. Jaký smysl tedy je možno ještě dát takovému životu? Maïti se rozhodne, že bude doma soukromě vyučovat filozofii a bude studovat teologii. Přitahována dominikánským řádem, stane se hybnou silou laických sdružení, i těch pro nemocné.

Maïti se musí smířit také s tím, že ji budou celá léta obtěžovat myšlenky na sebevraždu. „Čistě lidsky bylo pro mě takřka nemožné přijmout své tělo. To, co mě zachránilo, bylo osobní setkání s Ježíšem Kristem. Bylo mi jasné, že Bůh toto zlo, tento horor, tuto cestu utrpení nechtěl. Objevila jsem, že jsem ho potkala takřka fyzicky v samém centru svého utrpení.“

„Velmi záhy se ve mně probudilo přání Leovi, lékaři – trýzniteli, odpustit. Obávala jsem se také, že by moje srdce mohla zaplavit nenávisť. Bylo to již tak nepopsatelné, pronikavé utrpe-

Maïti Girtannerová

ní vzhledem k těmto strašným činům. 40 let jsem se za něho mnoho modlila, ale neměla jsem jistotu, zda došel milosti a odpuštění. Jak bych to mohla zjistit?“

Roku 1984, tedy 40 let po jejím osvobození jí někdo zavolal telefonem. Ihned poznala po hlasu, že je to Leo. Podarilo se mu ji vystopovat. Leo jí vysvětluje, že má před sebou již jen tři měsíce života, že je těžce nemocen: „Vzpomínám si, že jste se svými spoluvězni hovořila o smrti a utrpení. Mohu Vás navštívit?“

Maïti je srozuměna. V den X je právě těžce připoutána na lůžko. „Podívejte se, to je vaše dílo,“ řekla mu. Mluví spolu o smrti, o tom, co přijde po ní, o Bohu. Leo se ptá bezmocně: „Co mám dělat?“ Maïti mu říká, že tváří v tvář absolutnímu zlu je jen jedna možnost: Láska. „Buďte po všechny dny, které vám ještě zbývají, nic jiného než láska. Hleďte ve svém nitru to místo, kde jste opustil Boha, protože on přebývá i ve svých nejvíce zatemněných tvorech.“

Když se Leo loučí, prožije, jak ho vezme Maïti za hlavu a obejmě. „Odpusťte mi,“ zašeptá. V tom okamžiku Maïti pocítí zcela zřetelné potvrzení. Dostalo se jí milosti, že mohla darovat odpuštění.

Později se dozví, že Leo po svém návrtu do Německa shromáždil celou svou rodinu, přátele i spoluzaměstnance. Po válce se stal známým chirurgem, váženým mužem ve své městě. Přiznal se všem k tomu, co kdy si dělal. Nikdo z nich o tom neměl nejmenšího tušení. Před

JINÁ ZEMĚ - JINÝ MRAV

V opolské arcidiecézi byla teologická fakulta zařazena do systému státní univerzity. Arcibiskup a velký kancléř na to reagoval tímto nařízením:

- 1) Všichni učitelé teologické fakulty, kteří přednášejí kandidátům kněžství, musí být kněží.
- 2) Při všech svých přednáškách musí nosit šat duchovních osob.
- 3) Nejméně jednou týdně musí se svými studenty slavit tři svatou a ve všem svém jednání a konání musí svým žákům zprostředkovat a zpřítomňovat radost z Boha a lásku k Církvi.
- 4) Jestliže tyto podmínky nespĺňují, nemohou být dále učiteli a vychovateli kandidátů kněžství, ani kdyby měli sebelepší odborné znalosti.

Podle Kath-net 27. září 2002

svou smrtí se překonával ve skutečích milosrdenství, rozdál celé své bohatství. Maíti zůstala ve styku s jeho vdovou.

Na první pohled se může zdát Maitin příběh mimořádný a dojemný. Přitom Maíti naprosto odmítá, že byla nějakou hrdinkou. Aby ji nikdo nestavěl na piedestal, padesát let o tom nikomu neřekla ani slovo.

Ptala jsem se jejich dobrých přátel, co je na jejím příběhu nejvíce dojímá. Zde jsou tři výpovědi:

„Nejvíce nás dojímá její naprostá rozhodnost vyvodit z příběhu a osob jen to pozitivní. Po válce se neptala po tom, co se jí ztratilo, ale co jí zůstalo. Nic na tom neměnila skutečnost, že musela vždy každý den znovu přijmout, že nemůže hrát na klavír.“

„Nejhlubším důvodem toho, že postojte je milost, kterou přijala již v dřívě ve svém životě, že totiž skutečně pocítila Boží přítomnost ve svém nitru. I když byla sama rozdrásána bolestmi, vedla ji tato krutá přítomnost k otázce: ‚Kdo se postará o spásu Lea, tohoto muže, který už nebyl člověkem?‘ Tak se začala za něho modlit a touha odpustit mu v ní stále vzrůstala. Ale toto odpuštění den co den obnovovala. Je to milost, kterou nezískáme jednou provždy, ale musíme k ní opakovaně říkat ‚ano‘, když trpíme.“

„Co nás nejvíce dojímá, je, že ji bolest nepřivedla k pochybnostem o Bohu. V tomto ohledu nám jasně ukazuje cestu a směr. I v nejtěžších chvílích ji oduševňovalo přání zůstat věrná Bohu, krok za krokem. Je to žena milosti až do konce. Dali jsme jí přezdívku – ‚Madam nade všechno‘. Jednoho dne nám řekla: ‚Odpuštění je jako hra na klavír. Hrajeme ji čtyřručně s Pánem.‘ Na ní je možno poznat: Bůh nemění skutečnost, ale umožňuje, abychom ji plně prožili.“

Laetitia de Traversay-Desbief
Z VISION 2000 přeložil -ls-

Nedej zahynouti nám ni budoucím...

Homilie biskupa Mons. J. Hrdličky o slavnosti sv. Václava a u příležitosti desetiletí arcibiskupské služby Mons. J. Graubnera – olomoucká katedrála sv. Václava 28. 9. 2002

Můžeme říci, že více než před tisícem roků český národ vstoupil do Evropy právě osobou světce sv. Václava. V té době, jak víme, se na území Evropy rodila křesťanská civilizace. Z pohanických barbarských kmenů nové učení evangelia začalo formovat první národy. V každém národě, kde začíná probíhat drama střetu divokého a krutého pohanství s novým učením, se objevují první světci. Ti nejlépe ilustrují duši svého národa. Jsou reprezentanty toho nejlepšího, co národ vydal hned v zárodku svých dějin. Oni ukazují mravní sílu člověka obnoveného Kristem. Stávají se prostředníky mezi Bohem a národem. Jsou to většinou mučedníci, protože násilí je umlčelo, tak jako umlčelo našeho Spasitele. Ale krev těchto lidí se stává nezadržitelnou silnou vláhou pro probuzení setby Boží. A my můžeme bez nadsázky v souladu s historickou vědou říci, že **sv. Václav byl skutečně první Čech – Evropan, který se těšil úctě jak u nás, tak v okolních zemích. Pokud se i dnes hodně hovoří o tom, jak se vrátit do Evropy, pak je dobře vědět, že ten návrat by měl být stejný jako onen vstup už před tisíci lety. Je to cesta evangelia, které sv. Václav, mladý panovník, zůstal věrný i ve chvíli smrti. Básník Paul Claudel, který byl po druhé světové válce velvyslancem Francie v ČSR, o něm napsal, že Václavova ruka, která se pevně drží železného kruhu na bráně do chrámu ve chvíli, kdy byl proboden, tato ruka je velkým znamením. Ukazuje českému národu, kde je střed Evropy, kde je i brána, která otvírá nebe a požehnanou budoucnost. Myslím, že dnes je třeba jasně si říci, že všechny koncepce tzv. sjednocené Evropy vyjdou naprázdno a nebudou požehnané, pokud nebudou budovány na tomto základě. Na základě, který už byl položen a na kterém my máme dále stavět. A tímto základem je Ježíš**

Kristus. Ve svatováclavském chóru se zpívají známá slova: Nedej zahynouti nám ni budoucím! Už vícekrát si opakujeme, že v minulosti mnohdy nastaly situace, kdy národu šlo o bytí a nebytí. Kolik nepřátel obléhalo naši zem v celém rozpětí jejich dějin ve snaze porobit si ji a zničit! Mnohokrát lid této země volal se zvláště úpěnlivostí ono známé: Nedej zahynouti nám ni budoucím! Dá se říci, že dnes, v této přítomné fázi našich národních dějin, poprvé nastává jiné nebezpečí, kdy nás nikdo zvenčí neohrožuje, těšíme se dokonce svobodě – a přesto musíme volat: Nedej zahynouti nám ni budoucím! V našem národě ubývá populace, ubývá dětí, jeho budoucnost je vážně ohrožena postupným zánikem. Tentokrát je nepřítel kdesi uvnitř nás. Je to neochota k oběti, odmítání kříže, důraz na to, co je pohodlnější a příjemnější a výnosnější.

Evangelium nám dnes o slavnosti sv. Václava dává jasný signál ústy Spasitele: I kdyby člověk získal celý svět – nic mu to není platné. Vezmi svůj kříž a následuj mě. **Jen láska, která je schopná oběti, může přežít!**

Je dne schopen náš národ si toto uvědomit? Jsou alespoň křesťané skutečně schopni oživit svůj národ opravdově žitým evangeliem a ukázat, kudy vede cesta k požehnané budoucnosti? Jako to dokázal svatý Václav ve své době i za cenu oběti vlastního života? **To je otázka, kterou nám dnes klade tento světec, a my musíme najít odvahu, jak na ni odpovíme. Jinak bychom neměli právo slavit tento svátek, protože by šlo pouze o nějakou obřadní pózu a pokrytecké obcházení skutečné pravdy.**

A ještě mi dovoluňte připomenout jednu souvislost. Pouhých možná 20 let před narozením sv. Václava zemřel sv. Metoděj. Václav se tedy už s ním nemohl potkat. Dost těsně se na této zemi časově míjeli. Ale jeho babič-

ka sv. Ludmila byla Metodějem pokřtěna a jistě mu o něm vyprávěla. (Zajímavá je i souvislost, že první životopis sv. Václava je psán hlaholicí.) A my zde v olomoucké katedrále sv. Václava můžeme vnímat obě tyto postavy. **Na jedné straně je tu prastaré zasvěcení olomoucké katedrály sv. Václavu, hlavnímu patronovi české země. Na druhé straně zde stojí trůn metropolitity moravského, a my víme, že tento trůn je stolec Metodějův. On byl prvním moravským metropolitou. Biskup, který od tohoto trůnu hlásá evangelium Božímu lidu, nese důstojnost, ale i odpovědnost za tento odkaz, nachází se v přímém vztahu k sv. Metodějovi.**

Dnes si vděčně uvědomujeme, že náš arcibiskup Jan tento odkaz stráží a rozvíjí už 10 let. Ano, uplynulo už 10 let od chvíle, kdy se právě zde četla papežská bula o jeho pověření stát v čele arcidiecéze a celé moravské církevní provincie. **Je za co děkovat. A díky je nová prosba.** Vzpomínám si, že tehdy před 10 lety, kdy zněla mnohá blahopřání, jeden ze slovenských biskupů pronesl slova, která se mi po letech jeví nejen jako výstižná, ale i prorocká. Řekl: **Bratře Jene, s pomocí Boží stůj pevně jako maják mezi vlnami a bouřemi světa.** S odstupem času opravdu vidíme, že o ty názory a útoky všelijakých vln ze strany světa není nouze. Ale je tu i muž, který staví dům na skále evangelia, a ten vždy odolal a odolá všem náporům a bude svítit a hořet a jasně ukazovat cestu, která vede k cíli a do přístavu spásy. Ať tedy náš maják svítí dál, ať jeho světlo je světlem Ducha Svatého. Díky i vám, přátelé, že do dnešní mše svaté společně vložíme i díky a prosbu za našeho otce arcibiskupa. A za další požehnanou budoucnost pro jeho poslání.

Kriste z večeradla, Kriste z kříže, přijmi díky i prosby za našeho pastýře!

Co vězí za naukou o reinkarnaci?

Nauka o reinkarnaci neboli převtělování tvrdí, že lidská duše neožívuje jen jednou jedno lidské tělo, ale že každá pozemská bytost je členem celého řetězce znovutělení. Vzhledem ke svému velkému rozšíření je teorie reinkarnace nejednou svými přívrženci označována za „univerzální víru, za člověku vrozenou jistotu.“⁽¹⁾ Přitom podstatné rozdíly mezi jednotlivými představami zcela přehlídají např., zda duše se může převtělovat pouze do lidských těl nebo také do zvířecích; zda oživení zvířete je předstupněm na cestě ke znovutělení ve vyšší bytosti v rámci procesu, který je nevratný, anebo zda se lidská duše může za trest vtělit do zvířecího těla; zda různá znovutělení vedou k dalšímu vývoji celého lidstva ve smyslu evoluce, nebo si je máme představit podle učení o karmě jako pokání za dřívější životy až do úplného vykoupení; zda lidé po dosažení tohoto vykoupení definitivně opustí lidskou úroveň, nebo musí prožívat další trápení, aby tak poskytl pomoc jiným či celému lidstvu.

Nauka o reinkarnaci dosáhla na Západě povážlivého rozšíření, které se zřídka bere s potřebnou vážností. Několik výzkumů v posledních desetiletích se pokoušelo tyto fenomény podchytit kvantitativně. Průzkumy je možno srovnávat jen podmíněně, nicméně ukazují, že v evropských zemích, v USA a v Kanadě v roce 1990–1991 10–30 % obyvatel přijímalo učení o reinkarnaci.⁽²⁾

Podle některých těchto průzkumů se souhlas s učení o reinkarnaci vyskytuje významně u lidí, kteří mají těsnější vztah k Církvi. „Některé průzkumy hovoří o vyšší akceptaci reinkarnace u nábožensky praktikujících věřících. Jelikož intenzivnější náboženská praxe je čini otevřenějšími k otázkám o posledních věcech člověka, vklá-

dají určité naděje také do reinkarnace.“⁽³⁾

Víra v reinkarnaci nepředstavuje tedy vůbec nějaký okrajový jev, nýbrž, jak se zdá, nabývá právě u pravidelných návštěvníků kostela rostoucí vliv.⁽⁴⁾

Chtěl bych po tomto úvodě uvést některé důležité aspekty učení o převtělování, příznačné pro západní země, přičemž představám z Dálného východu věnuji jen okrajovou pozornost.

Gnosticismus a kabala

V době raného křesťanství zastával učení o putování duší antický **gnosticismus**. Gnosticismus je náboženské hnutí, které v sobě spojuje synkreticky řecké myšlení a nauky o spáse z Přední Asie. Rozšířil se v prvních stoletích po Kristu ve středomořské oblasti. Podle této nauky je lidská duše vlastně součástí božského bytí a musí sestupovat různými planetárními sférami, než je „uzavřena“ do lidského těla. Během své lidské existence se musí vymanit z materiálně astrálních prvků, kterými byla během svého sestupu poskvrněna, a zdůraznit svou „svobodu“ vů-

či přírodním a morálním zákonům. Když se jí toto dílo během jednoho života nepodaří, musí se vtělit znovu. „Některé směry gnóze čini z toho přímo povinnost vychutnat tuto svobodu až do dna v každém druhu jednání, jako by existovalo nějaké

penzum, bez jehož absolvování není možno dosáhnout osvobození od nízkých sil.“⁽⁵⁾

Gnostické skupiny se také pokoušely převzít křesťanské poselství a přetvořit je podle svého, a to představovalo pro Církev prvních století velkou výzvu. Tento teologický spor, který nacházel místo i na různých koncilech, však přispěl k jednoznačné definici obsahu víry.

Kabala je první důležité náboženské hnutí, které po ústupu gnosticismu hlásalo nauku převtělování. „Ve starších kabalistických textech v knize Bahir, která byla sestavena kolem roku 1180 v jižní Francii, se o této nauce hovoří jako o něčem zcela samozřejmém (...) To je o to pozoruhodnější, že v té době oficiální židovskou teologií, jak ji rozvinuli a zastávali židovsko-arabští náboženští filozofové, je toto učení důrazně odmítáno.“⁽⁶⁾ Gerhom Scholem (1897–1982), výborný znalec židovské mystiky, se dále zmiňuje, že „představy o putování duší se objevují ve stejné době a ve stejném prostředí, kde mělo v jižní Francii velké úspěchy katharské hnutí.“⁽⁷⁾ Je zajímavé, že putování duší bylo součástí obsahu víry tohoto katharského hnutí, přičemž o jeho původu byly formulovány různé hypotézy, ale nepřinesly uspokojivou odpověď.⁽⁸⁾ Putování duší má v kabalistickém učení zvláštní místo a jeho projevy v nekalistickém židovském prostředí je třeba pokládat za vliv kabalistického myšlení.⁽⁹⁾

Reinkarnace v raném modernismu a spiritismu

Reinkarnační představy začaly být opět aktuální koncem XVIII. století v **esoterických kruzích**. Karel hrabě Hessenský (1744–1836) byl příkladem přesvědčeného přívržence převtělování a současně svobodného zednáře: ve svobodném zednářství své doby hrál vedou-

Johan Kaspar Lavater - převtělený Zwingli?

cí roli.⁽¹⁰⁾ Na jeho dvoře patřila teorie reinkarnace takřka ke společenské zábavě: „Vezme se nazdařbůh několik osob ze slovníku a přítomní jsou přesvědčováni, že prožili různá převtělení. Lavater prožije, že byl králem Josijášem ve Starém zákoně, pak Josefem z Arimatie v Novém zákoně a nakonec Ulrichem Zwinglim.“⁽¹¹⁾ Curyšský pastor Kaspar Lavater (1741–1801) byl teoriemi Karla Hessenského silně zaujat a byl o novém vtělení Jana Evangelisty tak přesvědčen, že čekal, kdy ho potká na ulici. Lavater pozoroval rysy lidí, které potkával, v naději, že u někoho rozpozná rysy Jana Evangelisty, které si podle svého zvyku představoval velice přesně.⁽¹²⁾

V XIX. století je idea reinkarnace v Evropě a v Americe spojena s rozvojem **spiritistického hnutí**.⁽¹³⁾ Podle spiritistické nauky je možné stýkat se s dušemi zemřelých. Některé badatelé pokládali poselství „duchů“ za zjevení, která měla sloužit k výstavbě nového náboženství. Duchové je „učili“ mezi jiným teorii reinkarnace.

Allan Kardec (1804–1869) napsal v *Knize duchů*: „Lidé si přinášejí při svém narození temné tušení toho, čím kdysi byli. Jsou více či méně pokročilí podle počtu prožitých životů. Bůh nemohl ve své spravedlnosti stvořit více či méně dokonalé duše, ale při množství existencí nemá nerovnost v sobě nic, co

by odporovalo pocitu spravedlnosti. Vidíme jen to přítomné, nikoliv však to minulé.“⁽¹⁴⁾

Kardec zde uvádí některé důležité argumenty zastánců reinkarnace, např. že jen reinkarnace může zaručit spravedlnost. To, co člověk znovu prožije dobrého nebo zlého v tomto životě, jsou prý důsledky jeho jednání v dřívějším životě. Vrozené nadání tak prý není nezasloužené, nýbrž je to důsledek chování v předchozím životě.

Kardec tvrdí, že duše se mohou vtělovat nejen na Zemi, ale i na jiných světech: „Podle výpovědí duchů je Země ze všech světů naší sluneční soustavy nejméně pokročilá, za ní je ještě Mars, před ní Jupiter. Slunce není obýváno tělesnými bytostmi, nýbrž je místem setkání vyšších duchů.“⁽¹⁵⁾

Rudolf Steiner (1861–1925) v tom pozoruje něco, co je živeno tehdejší spiritistickou praxí: „(...) byly to všechno jen zájmy lidské, osobní povahy. Byl to především styk se zemřelými, co se vyhledávalo. To však vůbec nebylo to, co měli poslové přinést lidstvu. Nikoliv lidská zvědavost, třeba je krásné a ušlechtilé povahy, byla smyslem tohoto fenoménu. Spíše měly být lidstvu předány poznatky a náhledy, které jej při správném využití na sobě samých měly přivést k vyššímu duchovnímu životu. Bohužel, příliš se hledalo potěšení z podívané a zkoumání duchovního světa se ubíralo směrem, který nemohl vést k zušlechtnění lidstva. To je důvod, který pak vedl k založení teosofické společnosti.“⁽¹⁶⁾

(Pokračování příště)

MODLITBA ZA DUŠE V OČISTCI

V poselství sestřám Panny Marie Přímluvkyně, které měly v Římě generální kapitulu, trvá Svätý otec na tom, aby se konaly modlitby za duše v očistci. I dnes je důležité modlit se za zemřelé.

„Nejvyšší forma lásky k bližním je ve vroucím přání, aby dosáhli věčné záchranu,“ říká Svätý otec. „Křesťanská láska nezná hranic a překračuje dokonce hranice prostoru a času. Tak nám umožňuje, abychom milovali ty, kteří už odešli z této země.“

Podle Kath-net

¹ Helena Petrovna Blavatsky Thoughts on Karma and Rein-carnation, in Ders. Collected Writings 1889, Svezek XI, The Theosophical Publishing House, Wheaton III., Madras, London 1973, s. 141.

² Zander Helmut, Geschichte der Seelenwanderung in Europa, Wissenschaftliche Buchgesellschaft, Darmstadt 1999, Srov. s. 598-602 a zvláště tabulku na str. 601.

³ Tamt. s. 600.

⁴ Kromě citovaného díla H. Zandera je možno doporučit tyto knihy: Gerhard Adler, Seelenwanderung und Wiedergeburt. Leben wir nicht nur einmal? Herder, Freiburg Basel Wien, 1980; Reinhart Hummel, Reinkarnation. Weltbilder des Reinkarnationsglaubens und das Christentum. Matthias-Grünwald, Mainz 1988; Carl-A. Keller La reincarnation. Theorie, raisonnements et appreciations. Lang, Bern 1986;

⁵ Hans Jonas, Gnosis und spätantiker Geist. 1. Teil Die Mythologische Gnosis, Vandenhoeck & Ruprecht, Göttingen 1964, s. 236.

⁶ Gershom Scholem Gilgul: Seelenwanderung und Sympathie der Seelen, in Ders. Von der mystischen Gestalt der Gott heit, Suhrkamp, Frankfurt am Main 1977, s. 193.

⁷ Tamt. s. 195.

⁸ H. Zander, cit., s. 215.

⁹ Srov. Moshe Idel, Kabbalah, New Perspectives, Yale University Press, New Haven and London, 1988, s. 260.

¹⁰ Stichwort Karl, Landgraf von Hessen-Kassel, in Eugen Lennhoff und Oskar Posner, Internationales Freimaurerlexikon. Nezměněný dotisk vydání 1932, Amalthea, Wien und München 1980, sloupec 816.

¹¹ Auguste Viatte, Les sources occultes du romantisme. Illu-minisme-Theosophie. 1770-1820. Dil 1. Le prero-man-tisme, Champion, Paris 1979, s. 135.

¹² Tamt. str. 136.

¹³ Srov. E. Pavesi, Der Spiritismus. Skizze der neueren Geschichte einer antichristlichen Bewegung, Vobiscum 4/2001, s. 45-53.

¹⁴ Allan Kardec, Das Buch der Geister, něm. překlad Bauer, Freiburg im Br. 1991, s. 95.

¹⁵ Tamt. s. 83.

¹⁶ Rudolf Steiner, Das Suchen nach übersinnlichen Erfahrungen. Spiritismus, Hypnotismus, Somnambulismus, ihr Wesen, ihre Geschichte und ihr Verhältnis zur Geisteswissenschaft, Rudolf Steiner Verlag, Dornach 1972, s. 23-24.

Život lásky v duši

Prinášíme další výňatky z brožury mexické mystičky Conchity Armidy *Život lásky*, ve kterých nás služebnice Boží učí, jak se cvičit v lásce k Ježíši Kristu.

Moje sliby..., moje předsevzetí, co je to jiného – můj dobrý Ježíši, dovol mi, abych Ti to řekla – než velkodušná a nezištná láska?

Jestliže mlčky kráčím po tak mnohém trní, však Ty to víš, je to proto, že mě pudí vzpomínka na Tebe: *protože Tě miluji.*

Jestliže ve svém hrdle polykám své stížnosti, můj nejtrpělivější Ježíši, je to jen proto, že si připomínám, jak Tys mlčel, když Tě pokračovali.

Jestliže zakouším důsledky dobrovolné chudoby, proč by měla být mým životem, ne-li proto, že nosím ve své duši Toho, který neměl, kam by hlavu složil, *protože Tě miluji...*

Jestliže se snažím praktikovat ctnosti, oplácet za zlé dobřím, ležet u Tvých nohou jako otrokyně, hodit své srdce až na zem, pro koho to dělám? Koho jiného bych chtěla napodobit, ne-li Toho, který se z lásky ke mně ponížil a stal se ničím?

Jestliže líbám a objímám tisíckrát Kříž, jestliže on je mou rozkoší, mým pokladem, naléhavou nezbytností mé duše, mým snem a mým životem, zda to není proto, můj Ježíši, že *Tě miluji*, a to tak silně?

Jestliže miluji bolest, utrpení a ponižování, pohrdání, že na mě zapomínají a pomlouvají mě, což to není proto, že *Tě miluji*, Dobroto mého života?

A když tolikrát dychtím po Tobě a duchovně Tě přivolávám z Tvého svatostánku, proč je to, Živote mého srdce, ne-li z nevýslovné lásky, s jakou Tě má duše líbá, klaní se Ti a mazlí se s Tebou?

Pokaždé, když svůj pohled obracím k nebi, je to proto, že hledám Tebe, má Lásko, protože

bez Tebe nemůžu žít a stravuji se touhou po nekonečnu.

Když se hvězdy rozzáří na nebi, žádám každou z nich, aby při tom, jak svítí a putují po nebi, volaly místo mne: *Miluji Tě, miluji Tě!*

Když jedu vlakem, myslím na to, že každá rychlá otočka jeho kol je úkonem lásky mé duše k Tobě, že je jich tisíce a že mě jako na křídlech nesou blíž k Tvému Srdci, můj Spasiteli.

Můj hlas Ti až do mé smrti v každé kapce vody z pramenů, řek a moří, v každé vlně bude opakovat: *Miluji Tě!*

V každém peříčku, v každém letu ptáků Ti bude mé srdce, dojaté Tvou dobrotou, říkat: *Miluji Tě!*

V každém květu na poli i v zahradách uslyšíš ozvěnu toho, co Ti říkám: *Miluji Tě!*

Každíčká kapička rosy Ti řekne: *Miluji Tě!*

Každý zpěv ptáků ponese můj hlas, neboť i on chce zpívat: *Miluji Tě!*

Každá vločka sněhu Ti řekne: Ta duše, kterou znáš, nechce být chladná. *Miluje Tě!*

Chci, aby každý mořský vánek, každý závan větru dospěl až k Tobě, má Útěcho a Slávo, a řekl Ti se vši něžností: *Ona Tě miluje!*

Překlad -lš-

VÁNOCE NA INTERNETU

O příštích Vánocích bude Vatikán vysílat na internetu 24hodinový sváteční program, do kterého budou kromě slavnostních obřadů a požehnání Urbi et Orbi zařazeny i přenosy z celého světa, především vánoční hudba a zpěvy.

Kath-net

Bůh budiž veleben!

Životní svědectví

Je mi 36 let, jsem matkou rodiny a bydlím v jedné malé polské obci. Chci podat svědectví k větší Boží slávě a chci dosvědčit, že náš Pán Ježíš Kristus žije! Působí v nás, jestliže k němu voláme o pomoc a dovolíme mu, aby se usídlil v našem srdci, a odevzdáme mu svou vůli, duši a svěříme mu svůj život. Pak ON, milosrdný Bůh, nás zahrne svou obdivuhodnou péčí a láskou a bude naším nejbližším přítelem. Já, Jolana, dosvědčuji, že jsem ten zážrak zakusila a stále prožívám, jak ve mně roste láska. Uplynuly tak již tři roky. Během těchto let Ježíš změnil můj ubohý život na oázu pokoje, štěstí a naděje.

Pán dal úžasný smysl mému životu a mému utrpení - výkupný smysl.

Z dětství se mi zachovaly ne právě příjemné vzpomínky a obrazy. Opilý otec, výstupy, agrese, nadávky, kletby. A i když nás otec nikdy v opilosti nebil, báli jsme se ho opilého (měl v očích něco zlověstného), utíkali jsme z domu a čekali jsme, až usne... Plakala jsem, když jsem se dívala smutným zrakem na domy mých vrstevníků, pohroužené do pokojného spánku. A rostla ve mně vzpoura, pocit nespravedlnosti a nenávisti vůči otci, že nám připravil takový život. Víte, co bylo při tom nejhorší? Vědomí, že se to nezmění, že bude stále pít a že se bude hádat - celá léta. Byly chvíle, kdy jsem si přála jeho smrt.

Nemyslete si, prosím, že v mé rodině bylo všechno špatné. Tatínek nás měl jinak velice rád a staral se o nás. Když byl střízlivý, bral nás na výlety, na houby a velice nás od útlého dětství rozmazloval. To démon opilství ho zotročil, tak vzácného člověka. Do kostela jsme chodili zřídka, jen o velkých svátcích a slavnostech. U nás doma se o Bohu nemluvalo, nikdy jsme neviděli rodiče, že by se modlili, i když matka nám poroučela se pomodlit a někdy nás přímo násilím honila do kostela na mši. Chodila jsem tam velice nerada. Bylo tam mnoho lidí a já jsem neměla ráda, že se na mě dívají. Byla jsem plná komplexů

a nechtěla jsem být na odiv. Neznala jsem Boha takového jako dnes. Myslela jsem, že si kraluje ve vesmíru a hraje si s námi jak s loutkami. To znamená, že dobrý je pouze k dobrým a o nás se nezajímá. Když jsem dospívala, měla jsem o Bohu jen matný pojem, nevěřila jsem, že Ježíš Kristus je Božím Synem, a nestarala jsem se o to, vniknout do náboženských pravd. Více mě zajímaly pohlavní zvrácenosti, věštění, horory a parapsychologie. Byla jsem v náboženském ohledu úplnou ignorantkou. Budovala jsem si svůj vlastní hodnotový systém a nejvyšší dobro - Boha - jsem z něho vyloučila.

Na střední škole jsem chodila ke zpovědi jednou za dva, tři roky a odcházela jsem od zpovědnice uražená, že jakýsi „kněz“ mi tam něco vyčítá

a dává rady. Rady jsem nepotřebovala. Svátost pokání jsem pokládala za zbytečnou. Ale čas od času jsem chodila ke zpovědi proto, že šly moje spolužačky a matka na to naléhala..., nikdy však z litosti nad hříchy. Na náboženství se tehdy chodilo tajně a ve škole a na internátě se o Bohu nesmělo mluvit.

V období své mladosti jsem začala snít o lásce. Ostatně, pokud se pamatuji, vždycky jsem toužila po lásce - ne po takové lidské, ale po lásce dokonalé, nezištné, která by mi dala štěstí a pocit bezpečí. Toužila jsem po někom, kdo bude mým milovaným, ale současně mi bude mocným ochráncem s nejvyšší citlivostí. Tehdy jsem nevěděla, že mojí touhou byl sám Bůh.

Hledala jsem tu lásku v mracích, po hmatu, ale satan nespal a využíval moji duchovní slepotu, omotal mě nečistotou a ponořil do zoufalství, v podstatě do smrti. Tak jsem se postupně stávala nečistou. První chlapec byl o 4 - 5 let starší než já zanechal po sobě bolestné vzpomínky. Důvěřovala jsem mu, a strašně jsem se zklamala. Na počátku naší známosti jsem netoužila po žádném sblížení, toužila jsem po obšťastňující lásce, po vycházkách, rozmluvách, polibcích, ale on se nevzdával. Rozešla jsem se s ním. Ozval se po půl roce a začal svou hru zn-

MODLITBA PŘED TELEVIZOREM

Všemohoucí Bože, Ty chceš, aby se technické vymoženosti používaly moudře a odpovědně. Žehnej všem, kteří pracují ve sdělovacích prostředcích, aby vždy sloužili pravdě, spravedlnosti a pravé radosti.

Nám pak pomáhej, abychom při využívání médií zůstávali vždy umírnění a kritičtí, abychom neztráceli vnitřní svobodu a stále vědomí Tvé přítomnosti.

O to Tě prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

vu, tentokrát už úspěšně. Potom mě nechal s vysvětlením, že si nebude svazovat život s bídou, aby si neuhnal žaludeční vředy. Byla jsem zoufalá a chtěla jsem spáchat sebevraždu, ale stal se opak. Skončila jsem v náručí jiných chlapců, podváděla jsem je a zraňovala, a když to některý se mnou myslel vážně, ihned jsem známost přerušila. Začala jsem kouřit. Dokázala jsem se opít do nemoty. Stala jsem se egoistkou, provokatérkou, koketou. Když jsem poznala svého nejššího muže, byla jsem už prohnanou devatenáctiletou ženou, která měla za sebou několik nezdařených romancí. Vůbec jsem pro něho neměla žádné teplé city, chtěla jsem mít jen partnera pro zábavu a do lůžka, do šílenství za každou cenu. Jen někdy ve chvílích uvažování mi „někdo“ kladl otázku: A to má být štěstí? Mělo to daleko do štěstí. Toužila jsem po něm za každou cenu, ale druhým jsem ho dávat neuměla. Otěhotněla jsem, ale protože jsem si svého partnera nechtěla vzít, řekla jsem mu, že dám dítě pryč. Ale on to nedovolil. Bohu díky! Vzali jsme se a začalo společné pásmo utrpení. Narodil se mi syn - nevyčítelně nemocný. Od začátku jsem se nedokázala vyrovnat s jeho chorobou. Nebyla jsem citlivou matkou. Stále jsem byla zlá. Vysmívala jsem se své-

mu muži, že to asi v jeho rodině má někdo ten gen, který se mstí na mně a na mém dědku. Byla jsem krutá a k muži bezcitná. On vycházel z domu pod jakoukoliv záminkou a nevyhýbal se alkoholu. Pomalu se stával alkoholikem. Mezitím se mi narodila zdravá dcera. A já jsem zahořkla, stala se mi tehdy strašná křivda.

Právě tehdy se můj otec oběsil... Našli ho a před ním nedopitou láhev. Před sebevraždou si sňal z krku posvěcenu medailku. Velice jsem jeho smrt prožívala, ale ani tato dramatická situace mi neotevřela oči pro Boha, stále jsem byla zaslepená. Nehledala jsem pomoc tam, kde jsem ji měla hledat. Kostel stál naproti mému domu přes ulici. V neděli k nám chodili kolegové hrát karty (místo mše). Někdy jsme si pouštěli pornografické filmy. A život byl nesnesitelný. Děti bývaly stále nemocné, muž peníze propíjel, čekali jsme, až se děti najedí a nechají nám na talíři trochu mléčné polévky. Chybělo nám na chleba. Zkoušela jsem si podřezat žíly... Co já jsem tehdy cítila! Nenávist, nechuť k životu, bezmocnost. Cítila jsem se velice zlá, zbytečná, ponížená. Jedné noci v zoufalství jsem chytila nůž a skočila jsem na svého muže, když se vracel opilý uprostřed noci, křičela jsem, že ho nenávidím, že mám dost života s alkoholikem. Naštěstí chytil moji ruku, protože jsem tehdy měla mnoho jakési zlé síly a byla jsem ochotná spáchat i zločin. Zázrakem se nestalo nic tragického, až na to, že jsem vůbec nebděla, že se na nás – rodiče – dívají naše děti. Bože, jakou křivdu jsem na nich spáchala! Postačí mi celý život, abych alespoň trochu vynahradila to, co jsem jim nenávratně zničila?

Plakala jsem nad svým osudem. Že se můj život nevyvíjí tak, jak jsem o tom snila. Chtěla jsem mít pro sebe všechno dobré, a sama jsem nic nedávala. Jaký egoismus! Popisují tuto svou ohromnou nouzi proto, abyste

alespoň v malém stupni pocítili, jak silný byl můj návrat, který vám chci popsat.

Po příhodě s nožem jsem se začala zamýšlet nad svým životem a dospěla jsem k závěru, že nemohu skončit v blázninci, že jsou nějaké hranice, které už nesmím překročit. Uvědomovala jsem si, že čím více jsem spáchala zlého, tím více trpím. Toužila jsem po pomoci jako tonoucí, ale nevěděla jsem, kde ji hledat.

I když jsem se začínala stále častěji dívat směrem ke kostelu, občas, když jsem byla v nějakém cizím místě a uviděla jsem otevřený kostel, vešla jsem tam nesměle, klekla jsem si tam a přemýšlela, zda je tu Bůh přítomný... Jakási síla mě táhla do kostela, ale ne plného lidí, do prázdného na jakýsi rozhovor s někým tajemným... kdo mě stále více přitahoval k sobě. A když jsem se vracela do skutečnosti, rychle jsem zapomínala na své úvahy o Bohu. Ale Pán si našel způsob, jak mě přimět, abych o něm přemýšlela.

Jednu neděli jsem šla krmit králíky jedné známé, která musela někam odjet. Když jsem vešla do šopky, viděla jsem tam na hromadě haraburdí velký kříž, asi 60 cm, vyhozený, určený ke spálení. Vyhozený! Nepotřebný! A na něm umučení Pán Ježíš. I když byly ruce odtržené a chybělo kousek nohy, byl pěkný. S nějakým ohromným pietismem jsem ten kříž odnesla k sobě domů. S nepopsatelnou jemností, naději i radostí jsem ten kříž umývala, jako by to byly živé údy Pána Ježíše. Přilepila jsem ruce, pak jsem udělala ze dřeva ten chybějící kousek nohy. Pověsila jsem ten kříž na ústřední místo v ložnici. Ihned se mi stal velice drahým. Byl jsem na něho pyšná. I když jsem ještě nedokázala pochopit oběť Pána Ježíše, jakou přinesl, když se dal ukřižovat, začínala jsem tušit smysl svého vlastního utrpení.

(Pokračování)

Je člověk mírou všech věcí?

Eta Linnemanová byla horlivou žačkou Rudolfa Bultmanna a přesvědčenou propagátorkou historicko-kritické teologie. Jedno prozřetelnostní setkání však zásadně změnilo její život. Nakonec se pro ni stala rozhodující otázka pravdy, která u ní způsobila úplné zhroucení budovy biblické kritiky. Ve své knize: „Originál, nebo padělek?“ podrobuje kritice onu víru ve vědu, která se stala samozřejmostí a vytyčuje hranice mezi skutečnou vědeckou prací a pouhými domněnkami. Podívejme se na několik ukázek z uvedené knihy.

Charakteristické rysy myšlení a stylu práce historicko-kritické teologie demonstruje na příkladu Georga Kümmela.

Podvod na nezaujatém čtenáři

Tento evangelický teolog tvrdí, že v 2. polovině 18. století(!) v souvislosti s duchovním hnutím osvícenství se uvnitř protestantské teologie prosadilo poznání, že Bible je lidmi napsaná kniha, která je jako každé dílo lidského ducha věčně pochopitelná jen skrze metody historické vědy.

Nezaujatý čtenář je touto formulací veden k náhledu, že má vzít na vědomí skutečnost, že Bible je pouze dílem lidského ducha. Neboť základ historicko-kritické teologie, že totiž na Bibli je třeba se dívat jako dílo lidského ducha, se kterým není možno nakládat jinak než jako s ostatními lidskými díly, je tu prezentován jako **poznatek**, to znamená jako názor, který prý vznikl na základě zjištěných skutečností.

Moudrost tohoto světa je ateistická

V důsledku toho musí se čtenář dívat na tento „poznatek“ jako výsledek výzkumu a bude mít zato, že tento poznatek se prosadil a získal všeobecné uznání. Jelikož jako laik nezná souvislosti, bude to bez námitek akceptovat, protože se domnívá, že za tím stojí celá autorita vědy, ve které se tento poznatek prosadil již před stoletími.

Tímto způsobem je člověk polapen do sítě lži. Tento „poznatek“ je ve skutečnosti jen ná-

pad a rozhodnutí. Malá menšina, docela malý počet příslušníků „elity základního ducha“ se rozhodl, že na člověka je třeba nahlížet jako na míru všech věcí.

Tak došlo k rozhodnutí držet nadále pravdu v podřízenosti. Člověk se tak rozhodl proti Božím slovu jakožto zjevené pravdě, rozhodl se pro moudrost tohoto světa, který je ve své podstatě ateistický, i když se tváří zbožně a má v ústech Boha. Toto rozhodnutí držet pravdu v podřízenosti podle nápadu, který dostalo jen několik lidí, kteří sami sebe pokládají za nejmoudřejší, se mezitím tak všeobecně zabydlelo, že dnes např. v Německu se dostalo až k poslednímu žákovi základní školy.

Demagogický předpoklad

Tato skupina předstírá, že byl nalezen základ poznání, který údajně stojí na půdě skutečnosti a pravdy. Z toho vycházejí, jak tvrdí, nezvratné důsledky: jelikož prý je Bible jen dílo lidského ducha, může být srozumitelné jen pomocí metod historické vědy.

Takový demagogický předpoklad je základem nejen historicko-kritické teologie, nýbrž pravděpodobně všech duchovních věd. Odtud pak všechny ty doprovodné průpovídky jako: „Jak může každý vidět“... „každý musí uznat, že“... „závěr je jednoznačný“... „není možno přehlížet, že“... „musíme“... „nemůžeme než“...

Kdo však tvrdí, že Bibli je možno učinit srozumitelnou jen metodami historické vědy, ten činí

z vědy, která je koncipovaná od základu jakožto protikřesťanská, „správce Božích tajemství“. Boží slovo nám říká, že Bůh řídí dějiny národů, ale historická věda se předem brání vzít vůbec v úvahu Boží jednání v dějinách i jako pouhou možnost. A tato ateistická, protikřesťanská věda je přijímána historicko-kritickou teologií jako jediný věcný přístup k Božímu slovu. Kdo chce vystupovat jako teologicky vzdělaný, musí to přý bezpodmínečně uznávat.

Abych tedy dnes dostal akademický titul v oboru vědy o Bohu (teologii), musím se rozhodnout pro to, že dám ve svém myšlení prostor také ateismu. Zbožné pocity mně budou blahosklonně povoleny, ale moje myšlení musí udělat zásadní rozhodnutí pro ateismus a v tom pak metodicky pokračovat. Není to úplná zvrácenost?

*Alfons Sarach
Z ChvM 221/2002
přeložil-lš*

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

pochopila smysl těchto božskolidských dějin a přichází nám svým růžencem připomenout, kdo je náš Bůh a kde jsme doma. **Bez našeho Boha a Pána nemůžeme nezhynout.** To nám dosvědčují dějiny národů i dějiny a osudy jednotlivců. Smrtné ohrožení, které si začíná západní svět uvědomovat, nemá na svědomí hrozba půlměsíce, ale skutečnost, že odešel, stejně jako kdysi, Izrael od svého Pána a Boha. Kdyby se celý křesťanský svět spojil ve společné vytrvalé veřejné modlitbě svatého růžence, všechna ohrožení by záhy ustoupila. Satana, který stojí za vším, co lidstvo ohrožuje, neporazí žádná lidská zbraň, nýbrž jen ta, kterou nám dal Bůh: Mariina pata.

Vytrvejme u modlitby růžence, co nejvíce společně a veřejně. Osvědčila se v průběhu dějin a opět se osvědčí.

-red-

Skutečná tvář otce Pia (41)

Všechny duchovní děti otce Pia vědí, že mu záleží na každodenní mši svaté jako na „zřítelnici oka“ a že je v případě zanedbání dokáže přivést k pořádku třeba i na dálku. Dodali mi k tomuto tématu skutečné pravé „květy“. V těch několika dopisech, které se nám zachovaly z období před rokem 1942 a které napsal jako duchovní vůdce, všechny jeho rady a doporučení se točí kolem Eucharistie.

„Za nic na světě nezanedbávej každodenní svaté přijímání. Pohrdej všemi pochybnostmi, které tě v té věci napadají. Beru si to na své svědomí. Jenom mě poslechni a jdi cestou, kterou jsem ti ukázal. Dokud si nejsi jist, že ses dopustil vážného provinění, nesmíš se zdržet svatého přijímání.“

Zdalo by se, že je to v rozporu s jeho přísnými zásadami. Často se přece stávalo, že odmítl dát rozhřešení. Ale tady má jistotu, protože čte v duších a vidí v nich nebezpečí svatokradežného svatého přijímání.

„Ti, které vyhodí, se vždy vracejí,“ ujistili mě rozhodně.

Padre Pio pokládá obrácení těch, kteří přistupovali svatokradežně ke svátostem, za důkaz „největšího milosrdenství“.

* * *

Stalo se, že ke zpovědnici přiklekla jedna Angličanka z velmi dobré rodiny. Padre Pio se na ni podíval, pak rychle zatahl okénko se slovy: „Nemám pro vás čas.“

Nešťastnice byla zdrcená. Dalších 20 dní se denně vracela a pokaždé obdržela stejnou zamítavou odpověď. Marne ho duchovní dcery prosily, aby ji připustil ke zpovědi. Zůstal neúprosný.

Nakonec ji po dvaceti dnech přijal a řekl jí slova, která věrně opakovala svým přátelům:

„Nešťastná zaslepená žena, místo stížností na moji přísnost měla ses zamyslet nad tím, jak tě

může Boží Milosrdenství k sobě připustit po tolika letech svatokradež! Copak nevíš, jak ohavné bylo tvoje jednání? Svatokradece hanobí sama sebe a může být spasen jen díky obzvláštní milosti, kterou mu blízké duše vyprosí u Boha. Sám se zachránit nemůže. Po dlouhá léta jsi přece přijímala svaté přijímání po boku své matky a manžela, jen abys zachovala dojem, že máš čisté svědomí, ačkoliv ses nacházela ve stavu těžkého hříchu.“

Bylo to jedno z oněch velkých obrácení či spíše návratů, po kterém následovala horoucí touha „odčinit to a varovat druhé před zločinem svatokradeže.“ To také nadchlo kajícího vyhlášením otřesného vyznání. Padre Pio nepřipouští, pokud jde o Eucharistii, ani sebemenší nedbalost. Všechno, co je „úctou ke svatým s opomenutím jejich Krále“ příliš chvatné, sotva naznačené pokleknutí před oltářem, nesprávné chování před svatostánkem, to všechno představuje v jeho očích těžkou úchylnou od náboženství v tom, co je v něm nejvznešenějšího, a od lásky, jakou jsme povinni chovat k „Božskému Vězni“.

Jeden z jeho duchovních synů, který bydlel v Římě, procházel kolem kostela ve veselé společnosti, rozmlouvali o věcech, které nemají s náboženstvím nic společného, a on se styděl sejmut klobouk, jak to obyčejně činil.

Náhle se otřásl. Dobře známý hlas mu zakřičel do ucha: „Vigliaccio! Zbabělče!“

Jako spráskaný pes spěchal do San Giovanni Rotondo. P. Pio se na něho podíval přísným pohledem.

„Dej si pozor!“ řekl mu, „Tentokrát to skončilo napomenutím, ale jestli se to bude opakovat, schytáš zvučnou facku – un sonoro scapaccione!“

„S vámi nejsou žerty,“ uzavřel mládenec zkroušeně.

* * *

„Padre Pio je sám tím největším zázrakem,“ opakují stále ti, kteří ho znají. Jistě, jak by jinak bylo možné, aby tolik let dokázal spojit život pokání a modlitby s tak intenzivně prováděným apoštolátem? Pro klášterního ošetřovatele je to neřešitelná hádanka. A otec, když se ho na to zeptají, vmlouvá se vždy nějakým dobrým žertem. Jednou se musel podrobit přísné dietě z důvodů prudkých žaludečních bolestí. Více než týden nic nejedl a spokojil se s pitím vody, což mu nijak nepřekáželo ve vykonávání plné každodenní práce. Před návratem k normálnímu způsobu života se skromnou výživou mu přikázali, aby se zvážil. Ukázalo se, že během přísného postu přibral na váze.

„To není možné,“ prohlásil se smíchem, „příště, až budu chtít shodit, budu prostě muset více jíst.“

* * *

Osobnost otce Pia se rozhodně nevejde do konvenčních charakteristik a rozumně přijatých formulí. Jaký div, že rozpoutal tak bouřlivé rozepře a hádky a vyvolal tolik zmatků. Bylo by divné, kdyby tomu bylo naopak.

Jeho nesmírná prostota máte ještě více než největší ostrovtip.

„Všechno, co dělá a mluví Padre Pio, je překvapující,“ sdělil mi jeden z jeho duchovních synů. „Možná vidí všechno skrz naskrz a odkrývá před lidmi jejich vlastní duši.“

Při setkání s ním musí ustoupit i ti největší protivníci. Všichni ti, kteří ho dále pomlouvají a urážejí, ho nikdy ani neviděli. Ostatně on nachází potěšení v tom, že přátelským způsobem poráží všechny zvědavce, kteří se doptávají, a dává jim vtípně najevo, že předem ví, o co se jim jedná.

Jednou si všimla s překvapením skupina mužů, kteří by-

li shromáždění v sakristii, že P. Pio během zpovídání nespouští oči z jednoho z nich. Byl to cizí člověk, který právě přijel. Zřejmě znepokojen tímto pohledem, přecházel z místa na místo, pokoušel se skrýt v ústraní a za zády druhých, postavil se proti světlu, ale nic nepomáhalo. Neúprosný pohled ho všude dostihl. Nakonec mu Padre Pio pokynul, aby se přiblížil. Nechtěl věřit svým očím.

„On mě přece v životě neviděl!“ zašeptal překvapen sousedovi.

„To nevádí, musíte jít, když volá.“

Cizinec se přiblížil se zřejmou neochotou. „Padre,“ řekl mu otec Pio tiše, „oblečte si svůj hábit, pokud chcete, abych vyslechl vaši zpověď.“

„Není třeba. To mi stačí,“ odpověděl dotyčný a zmizel.

Byl to dominikán „v civilu“, který se přišel na vlastní oči přesvědčit, jak se věci mají.

* * *

Dar jasnozření otce Pia může někdy ztropolit vzrušující zápletky.

Papež Benedikt XV. odpověděl jednomu biskupovi, který ho varoval před „questo truffatore“ – před tím podvodníkem:

„Můj synu, pravděpodobně jsi špatně informován. Radím ti upřímně, aby ses tam rozjel

a přesvědčil se osobně na místě samém.“

Papežovo přání je rozkazem. Po několika dnech, aniž komu cokoliv řekl, vypravil se hodnotář do Foggie. Sotva vystoupil z vlaku, potkal dva kapucíny, kteří se před ním s úctou uklonili a pozdravili: „Sia lodato Gesù Christo! – Pochválen buď Ježíš Kristus. Posílá nás otec Pio, Excellence, máme vás doprovodit do San Giovanni Rotondo.“

„Ale P. Pio přece o mé cestě nic neví,“ zvolal překvapený biskup.

Nastalo mlčení, načež se biskup vrátil k nádražní pokladně.

„Kdy jede nejbližší vlak do Říma?“ zeptal se.

Pak se obrátil k mnichům a řekl: „Vzpomněl jsem si, že musím vyřídit naléhavou záležitost. Musím se ihned vrátit do Říma.“

Nato se s nimi rozloučil. Účel byl splněn. Přesvědčil se osobně a na vlastní kůži o všem, co chtěl vědět.

„Ostatně,“ dodal se smíchem, „raději bych se vyhnul dalším překvapením. Jestliže Padre Pio disponuje takovou špionážní sítí, musí také vědět, co jsem o něm řekl papeži!“

(Pokračování přístě)

Poselství Královny míru

Drahé děti,

i v tomto nepokojném čase vás zvu k modlitbě. Děti moje, modlete se za mír, aby ve světě každý člověk pocítil lásku k míru.

Jen když duše najde mír v Bohu, cítí se spokojena - a láska začne téci světem.

Ale zvláštním způsobem, děti moje, jste zváni, abyste žili a svědčili o míru, o míru, ve vašich srdcích a rodinách! A skrze vás mír začne téct i světem.

Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

Medjugorje, 25. 9. 2002

„Odkud přicházejí války, odkud boje mezi vámi?...“

Poselství Panny Marie nám pomáhá si uvědomit, že touha po míru a láska k míru nejsou samozřejmostí. Stačí jen trochu se zamyslet sami nad sebou, abychom si museli přiznat, že se rádi hašteříme a hádáme. Od našeho dětství si hrajeme na válku, rádi si volíme tábor či stranu a za ty bojujeme. I když tvrdíme, že sport sblízuje národy, díváme se na fotbalová setkání v naději, že „je přemůžeme“, že „jím připravíme těžkou porážku“. Srdce člověka je vydáno na pospas ustavičnému válčení a filmy jsou projekcemi tohoto vnitřního boje, těch konfliktů, v nichž si libujeme.

Když slyšíme Mariino poselství, jak nevzpomenout na slova sv. Jakuba: „Odkud přicházejí války, odkud boje mezi vámi? Jen a jen z vašich špatných žádostí a ty pak používají k boji vašich údů. Žene vás touha něco mít, ale vycházíte naprázdno; máte chuť vraždit a zmitá vámi nenávisť, a přesto nemůžete dosáhnout ničeho; bojujete a válčíte, ale nic nemáte, protože neprosíte...“ (Jak 4,1-2).

Vydání na pospas vášním, které nás pudí vejít do konfliktu, jehož cílem je nějak oloupit druhého, jsme podle Apoštola proto, že jsme nespokojeni. Mír a pokoj v nás se může rozvinout jen tehdy, když „vlastníme“ Boží království, když jsme v hlubokém pokoji spoleni s Bohem, ve štěstí, kde už netoužíme po ničem jiném.

Musíme se především zříct potěšení zastávat se jedněch na úkor druhých, a pak nacházet svou spokojenost v modlitbě. Potom, podle slov Písma, mír poteče z našich srdcí a bude se rozlévat jako řeka (Iz 66,12).

Bratr Efraim k poselství Královny míru 25. 9. 2002

Satan bez masky

1. února 2002 otřásla veřejností zpráva o rituální vraždě, kterou spáchal manželský pár satanistů, který na příkaz satana chtěl přinést lidskou oběť svému vládci. Tato vražda je fotograficky zdokumentována v příloze nové knihy P. Gabriela Amortha s komentářem, podle kterého satan sám odkládá masku, zatímco mnoho našich pastýřů se k jeho působení chová zcela netečně a pasivně.

Moci temnosti zahalují svět. Zlo nabývá vrchu. Mamon, terror, prostituce, korupce a násilí zaplavují svět jedovatým bahnem hříchu a strhávají lidi do ďábelské zkázy. Tváří v tvář této nouzi je třeba si uvědomit, že udeřila hodina Církve. Nepověřil snad Ježíš své apoštoly a nedal jim plnou moc, aby vyháněli démony? (Mt 10,8) Místo aby Církve poskytovala na základě této plné moci lidem nezbytnou pomoc, ukazuje sama, že

její rozhodnost je v tomto směru zcela ochromena.

P. Gabriel Amorth, slavný římský exorcista, bije v této své třetí knize na poplach a upozorňuje na obtížné postavení a svízelnou práci exorcistů. Je zcela zjevné, jak okultismus, magie, spiritismus a kult satana nabývají bez zábran vrchu a odcizují lidi Církvi. Poukazuje také na to, že nový římský rituál udělal z exorcismu neúčinnou zbraň, protože nikdo z odborníků nebyl přizván k jeho zpracování. Jen díky moudré radě jednoho kardinála mohou dnes exorcis-

té dále používat původní rituály, které byly účinnou zbraní po celá staletí.

Amorth ukazuje ve své nové knize, jak Církve v minulých dobách prováděla exorcismus. Je k tomu třeba velké zkušenosti, aby bylo možno rozeznat, zda je někdo psychicky nemocný, nebo posedlý zlým duchem. Ukazuje způsob, jak mohou spolupracovat exorcisté a psychiatři, pokud se každý omezí výlučně na svůj vlastní obor.

Gabriel Amorth: *Exorcisté a psychiatři*, Christiana-Verlag, 229 stran, cena 15 €

MATKA TEREZA: ÚKOL ZALOŽIT ŘÁD SESTER OBDRŽELA OD SAMÉHO JEŽÍŠE KRISTA

Postulátor procesu svatořečení Matky Terezy P. Brian Kolodiejchuk uvedl, že úkol založit řeholní společnost obdržela Matka Tereza přímo od Krista. Vyplývá to z důvěrných listů, které zaslala tehdejšímu biskupovi. Prosila přitom, aby tato mystická zjevení zůstala v tajnosti, protože se obávala rozruchu ve veřejnosti.

Kolodiejchuk našel tyto dopisy při přípravě čtyřsvazkového životopisu Matky Terezy (5000 stran), který má předat příslušné římské kongregaci. Tento vnitřní hlas Kristův promluvil poprvé 10. září 1946 a v průběhu několika měsíců jí dával pokyny k založení nové kongregace sester bliženské lásky. Během několika měsíců má být zveřejněna kniha, která bude obsahovat dopisy o těchto mystických zjeveních a další texty Matky Terezy.

P. Kolodiejchuk prohlásil za nepravděpodobné, že by k blahořečení Matky Terezy mohlo dojít již v příštím roce. Arcibiskup v Kalkatě Lucas Sirkar řekl při mši svaté k 5.výročí její smrti: „Nadějné očekávání na blahořečení Matky Terezy na celém světě ukazuje, že její poselství lásky je opravdu přijímáno. My jsme šířili chudobu, Matka Tereza však měla Boží povolání šířit a hlásat moudrost a lásku.“

DEFINITIVNÍ DŮKAZY O TURINSKÉM PLÁTĚ

„Turinské plátno je pravé.“ Tak zní zpráva v týdeníku „Bild am Sonntag“. Kardinál Severino Poletti sdělil, že slavné plátno nese skutečnou podobu Ježíše Krista. Námitku, že tuto podobu někdo před staletími namaloval, definitivně vyvrátil tým deseti odborníků, kteří našli v plátně nejmenší stopy po barvách. Byly zde naopak zjištěny stopy 14 různých rostlin, které existovaly jen v Ježíšově době

v oblasti Jeruzaléma. Byla identifikována totožnost mince, kterou někdo položil na Ježíšovo oko. Tato mince byla vyražena v Jeruzalémě mezi rokem 29–30 po Kr. Byla také zcela vyjasněna otázka stáří tohoto rubáše.

Testy prováděné v roce 1988 zkrusily údaj o stáří plátna, protože se týkaly nikoliv samotného plátna, ale podložky, na kterou řádové sestry přišly plátno po požáru v roce 1532. Krevní skupina mrtvolky je AB, stejně jako u potní roušky, uchovávané a uctívané ve španělském Orviedu.

PROTI ZMĚNĚ LITURGICKÉ ŘEČI

Řecká pravoslavná církev odmítla záměr jednoho ze svých biskupů připustit v liturgii novořečtinu. Posvátný synod to zamítl velkou většinou a trvá na zachování řečtiny „koiné“, jakou se mluvilo v době Ježíše Krista a ve které byl sepsán Nový zákon. To podle názoru biskupů rozhodujícím způsobem přispívá k tajemství a posvátné účtě liturgie.

Debatu vyvolal biskup Apostolos z Kilikisionu, který si přeložil liturgické texty do novořečtiny a používal je při slavení liturgie. Navrhoval, aby se v řecké pravoslavné církvi povolil živý jazyk, jak je tomu v katolické církvi po Druhém vatikánském koncilu. Věřící však na něho podali stížnost ke svatému synodu. Biskup se hájil tím, že nevidí nic špatného v tom, když se věřícím více zpřístupní liturgie. Poukazoval na to, že většina lidí liturgické řeči nerozumí. To je prý hlavní důvod, proč mnoho mladých nechodí do kostela. Ve svatém synodu ho podpořili jen dva členové. Vzhledem k rozhodnému odmítnutí slíbil biskup, že se vrátí k staré církevní řečtině. Obhájci „koiné“ jsou toho názoru, že to není dobrá myšlenka, chtít lidi přivést do chrámů pomocí nové řečtiny. „Krásou, silou a leskem poslouží tradiční liturgie mnohem ví-

ce než přesným chápání slovního významu“, sděluje oficiální prohlášení.

SVATÝ STOLEC A EVROPSKÁ KONVENCE

Svatý stolec pozval vyslance členských států Organizace pro spolupráci a bezpečnost v Evropě, aby s nimi jednal o postoji Vatikánu k důležitým tématům, jako je vypovězení katolických kněží z Ruska či záměr USA napadnout vojensky Irák.

Při této příležitosti předložil arcibiskup Jean-Luis Tauran požadavky Svatého otce pro rozhodující fázi vývoje jednotné Evropy a stanovisko Církve k vrcholnému jednání o rozvoji v Johannesburgu.

Preventivní válka není „přiměřeným prostředkem“ k zamezení irácké hrozby světovému míru. Eventuální vojenský zásah musí mít požehnání OSN a musí zamezit zlým důsledkům pro civilní obyvatelstvo.

Pokud jde o evropskou ústavu, připomněl arcibiskup Tauran na naléhavé přání papeže, aby budoucí ústava zohlednila roli a význam křesťanství a náboženství pro Evropu. Vyslovil také uspokojení nad skutečností, že konference v Johannesburgu zamítl požadavky některých delegací, aby byly do akčního plánu rozvoje zahrnuty také hromadné potraty.

Vlnu vypovídání katolických kněží z Ruska označil Vatikán za „opravdové pronásledování“.

K ČEMU TÍHNOU LIDÉ?

Deset let trvajícím výzkum v USA prokázal, že zatímco církev a náboženské společnosti s konzervativním zaměřením vykazují soustavný růst, liberální ztrácejí své členy. Ty náboženské společnosti, které od svých členů vyžadují důsledně nasazení a sebeobětování, učinily v posledních letech pokroky. Nejrychleji vzrůstá „Církev Ježíše Krista svatých posledních dní“ (mormoni), která zaznamenala růst o 19,3%, na druhém místě

je evangelikální „Křesťanská církev“ (18,6%). Katolická církev je na třetím místě s 16,2%. Spojená „Kristova církev“ zaznamenala ztrátu 14,8%, renomovaná presbyteriánská církev 11,6%.

Každý čtvrtý Američan je katolík. Římská církev má v USA 62 mil. členů. Je tak největší církví v USA. 66 mil. protestantů je roztrženo do většího počtu denominací. Největší protestantská církev je baptistická (16 mil.). Židů je 6,1 mil., muslimů 1,5 mil. Jejich skutečný počet se však velmi obtížně zjišťuje. Oni sami udávají 7 mil., ale skutečnost je silně pod tímto odhadem.

NEKRVAVÝ MUČENÍK ZEMŘEL

Kardinál François-Xavier Van Thuan zemřel 16. září po bolestivé rakovinové nemoci ve věku 74 let. Byl ve Vatikánu předsedou papežské rady pro spravedlnost a mír. Lidé z jeho okolí ho pokládají za vzor hluboké víry, bliženské lásky a odpuštění. Tímto svým postojem zapůsobil na mnoho policistů během svého věznění ve Vietnamu. „Věrností a příkladnou odvahou byl svědkem víry v Krista, se kterým byl spojen svým úřadem a svým utrpením, které snášel pro tento úřad,“ napsal Jan Pavel II. v poselství vietnamským biskupům. Papež sám byl hlavním celebrantem při jeho pohřbu. (Více o zesnulém kardinálovi viz Světlo č. 27 a 30/2001.)

FOTBALISTÉ U PAPEŽE

Jan Pavel II. přijal v pondělí 16. září fotbalový klub Real Madrid, který přijel do Říma na zápas s AS Roma.

Kath-net

NAŠE SPÁSA JE BLÍZKO - pokračování ze str. 2

a svatost, sestupuje z nebe, aby nastoupila svou cestu uprostřed lidstva.

Všechny ctnosti, které byly hříchem vyhnány ze země, nyní znovu vstupují do dějin, chodí kolem sebe a rýsují tak novou mapu světa míru. Milosrdenství, pravda, spravedlnost a pokoj se stávají jakoby čtyřmi kardinálními body duchovní geografie. Také Izaiáš zpívá: *Rosu dejte nebesa shůry a oblaka spusťte dešť práva, ať se otevře země a zplodí spásu a spolu vyraší spravedlnost. Já Hospodin jsem to všechno stvořil* (Iz 45,8).

Žalmistova slova se díky svatému Ireneovi Lyonskému již ve druhém století četla jako ohlášení „zrození Krista z Panny“ (Adversus haereses, III, 5,1). Příchod Krista je totiž pramenem milosrdenství, zdrojem pravdy, rozkvětem spravedlnosti a světlem pokoje.

V tomto žalmu, především v jeho závěrečné části, je obsažen klíč ke zrodu křesťanské tradice. Takto ho interpretuje svatý Augustin ve vánoční promluvě. Nechejme ho, aby uzavřel naši úvahu. „*Pravda vypučí ze země: Kristus, který řekl Já jsem pravda* (Jan 14,6), se narodil z Panny. *Spravedlnost shlédne z nebe: kdo věří v toho, který se narodil, neospravedlní se sám od sebe, ale ospravedlní ho Bůh. Pravda vypučí ze země: protože Slovo se stalo tělem* (Jan 1,14); *spravedlnost shlédne s nebe: protože každý dobrý úděl, každý dokonalý dar přichází shora* (Jak 1,17). *Pravda vypučí ze země, to znamená - přijala tělo z Marie. A spravedlnost shlédne z nebe: protože nikdo si nemůže nic vzít, není-li mu to dáno z nebe.*“ (Jan 3,27) (Discorsi, IV/1, Řím 1984, s. 11)

Bolletino Vaticano 25. 9. 2002

Mezititulky a zvýraznění redakce Světla

Sdružení CENAP připravilo pro snoubence a novomanžele setkání, která se budou konat od 22. 10. 2002 vždy v úterý v lichých týdnech od 17.30 hodin v brněnské Pořadně na Trnitě. Během setkání se dozvíte mnohé o připravenosti na manželství, významu manželství, o manželské lásce, partnerské komunikaci, hospodaření s časem a penězi, o lidské sexualitě, plánování rodiny, životě rodiny a jejich vztazích k okolnímu světu, o výchově dětí a mnoho dalšího. Projekt **Povídání o manželství** je podpořen kněžími brněnské diecéze, kteří jej mohou využívat jako přípravu snoubenců před plánovaným sňatkem. Blíže informace a přihlášky je možné získat na tel. číslo 543254891, 543331470, e-mailu cenap@volny.cz nebo webové stránce www.volny.cz/cenap.

Zveme na již **3. ročník poutě konvertitů** v sobotu 26. 10. 2002 v Táboře-Klokotech. Zahájení v 10 hod. Hlavní host: absolvent AMU, konvertita a kněz P. Jaroslav Konečný. Možnost přenocovat. Blíže inf. 381232584, e-mail: klokotyomi@volny.cz

Benediktinské arcipatství sv. Vojtěcha a sv. Markéty zve na **benefiční koncert ve prospěch lidí postižených povodněmi v Plzni-Roudné**. Vystoupí Lucie Bílá a chlapecký soubor Boni Pueri. Koncert se koná ve čtvrtek 17. října 2002 v 19.00 hod. v bazilice sv. Markéty (Markétská 1, Praha 6, tram. č. 8 a 22). Jednotné vstupné 300 Kč, předprodej v klášterní fortně denně od 8.00 do 11.30 a od 13.00 do 16.30 (od neděle 29. září). Nové telefonní číslo kláštera 220 406 111.

Liturgická čtení

Neděle 13. 10. - 28. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 25,6-10a
Ž 23(22),1-3a.3b-4,5-6

Odp.: 6cd (*Smím přebývat v Hospodínově domě na dlouhé, předlouhé časy.*)

2. čt.: Flp 4,12-14.19-20

Ev.: Mt 22,1-14

Pondělí 14. 10. - nez. pam.

sv. Kalista I.

1. čt.: Gal 4,22-24.26-27.31-5,1

Ž 113(112),1-2,3-4.5a+6-7

Odp.: 2 (*Buď velebeno Hospodínovo jméno nyní i navěky! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 11,29-32

Úterý 15. 10. - památka sv. Terezie od Ježíše

1. čt.: Gal 5,1-6

Ž 119(118),41.43.44.45.47.48

Odp.: 41a (*Ať se mi dostane tvého slito-vání, Hospodine!*)

Ev.: Lk 11,37-41

Středa 16. 10. - výroční den zvolení papeže Jana Pavla II., nez. pam. sv. Hedviky nebo sv. Markéty Marie Alacoque (v ostravsko-opavské diecézi: svátek sv. Hedviky)

1. čt.: Gal 5,18-25

Ž 1,1-2.3.4+6

Odp.: srov. Jan 8,12 (*Kdo tě následuje, Pane, bude mít světlo života.*)

Ev.: Lk 11,42-46

Čtvrtek 17. 10. - památka sv. Ignáce Antiochijského

1. čt.: Ef 1,1-10

Ž 98(97),1,2-3ab.3cd-4,5-6

Odp.: 2a (*Hospodin uvedl ve známost svou spásu.*)

Ev.: Lk 11,47-54

Pátek 18. 10. - svátek sv. Lukáše

1. čt.: 2 Tim 4,9-17b

Ž 145(144),10-11.12-13ab.17-18

Odp.: srov. 12a (*Ať tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše.*)

Ev.: Lk 10,1-9

Sobota 19. 10. - nez. pam. sv. Jana de Brébeuf, Izáka Joguese a druhů nebo sv. Pavla od Kríže nebo sob. pam. P. Marie

1. čt.: Ef 1,15-23

Ž 8,2-3a.4-5.6-7

Odp.: srov. 7 (*Svému Synu dals vládnout nad dílem svých rukou.*)

Ev.: Lk 12,8-12

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 13.10.	PO 14.10.	ÚT 15.10.	ST 16.10.	ČT 17.10.	PÁ 18.10.	SO 19.10.
Antifona	1136	1150	1734	1181	1708	1563	1228
Žalm	784	783	783	784	786	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1136	1151	1559	1182	1708	1673	1228
Antifony	1137	1151	1167	1183	1198	1682	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	813	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1735	1186	1710	1682	1232
Antifona k Zach. kantiku	720	1155	1735	1186	1562	1563	1232
Prosby	1140	1155	1724	1186	1711	1683	1232
Záv. modlitba	721	1558	1560	1561	1562	1564	1565
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1156	1172	1187	1203	792	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1206	1684	1236
Záv. modlitba	721	1159	1175	1191	1206	1564	1236
Nešpory:							
Hymnus	1132	1145	1160	1560	1192	1714	1685
Antifony	1133	1146	1161	1177	1193	1208	1685
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	1678
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1737	1196	1717	1686
Ant. ke kant. P. M.	720	721	1164	1737	1196	1563	1564
Prosby	1135	1149	1165	1731	1196	1718	1686
Záv. modlitba	721	721	1558	1560	1561	1562	1564
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Matice cyrilometodějská s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 585 500 431, fax: 585 222 803

NOVINKA

Jerzy Gogola (ed.): ŘEHOVNÍ FORMACE

Jednosvazkové české vydání čtyř knižních souborů děl různých autorů (vyučující na Karmelitánském institutu spirituality v Krakově) s názvem *Formacja zakonna 1-4*, edičně připravených doc. Jerzym Gogolou OCD. Původně přednášky jsou sice určeny především pro řeholníky, ale většinu příspěvků může pro svůj duchovní rozvoj využít i člověk nezasvěcený. Zvláště části pojednávající o modlitbě, o lidské i duchovní zralosti, o mezilidských vztazích či o svědomí stojí za pozornost širší čtenářské obce. Duchovní hloubka textů je nesmírně obohacující. Pro snazší orientaci v textu je připojen věcný rejstřík, obsahující několik stovek hesel. Odkazy jsou uvedeny i do poznámek. České vydání redigoval fr. Damián Němec OP.

Matice cyrilometodějská s. r. o., kož. vaz., A5, 1008 stran, 995 Kč
Upozorňujeme ty, kdo si uvedený titul již k dnešnímu dni objednali, že právě v těchto dnech knihu rozesíláme na jednotlivé adresy.

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

DENNÍ MODLITBA CÍRKVE

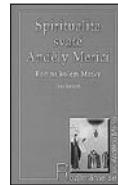
Čtvrté vydání breviáře (bez modlitby se čtením), ve kterém bylo použito původní sazby, darované tiskárnou Thaudruck, Thaur in Tirol Liturgickému institutu v Praze. Pouze český národní kalendář je uveden s úpravami, k nimž došlo až do roku 2001. Na konci svazku je připojen dodatek obsahující několik hymnů k volnému výběru, vše ostatní zůstalo beze změny. Vychází s církevním schválením.

Karmelitánské nakladatelství, kož. vaz.,
110x170 mm, 2110 stran, 590 Kč

Dörthe Ulmer-Stichelová: MOC A POKORA

Život sv. Karla Boromejského, který se po celý kněžský život snažil smiřovat dvě velmi rozdílné kvality – moc a pokoru. Tak se stal světcem vnitřní reformy církve – nejenže přispěl k uskutečnění Tridentského koncilu, ale především ve své rozlehlé milánské arcidiecézi zajistil jeho realizaci v praxi.

Karmelitánské nakladatelství, vaz., A5,
284 strany, 239 Kč

Divo Barsotti:

**SPIRITUALITA SVATÉ ANDĚLY MERICI
(Rodina kolem Matky)**

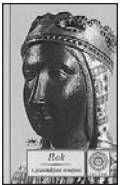
V edici *Rozjímáme s...* je to již čtvrtý svazek, který tentokrát zachycuje základní rysy charismatu zakladatelky Společnosti svaté Voršily. Svátá Anděla po sobě nezanechala žádnou duchovní literaturu v pravém slova smyslu. Sestavila pouze Řeholi, Rady a Duchovní závět (Odkazy), tři spisy velmi malého rozsahu. Její duchovní síla však tkví především v tom, že skrze ně navazuje se svými duchovními dcerami přímý osobní vztah, plný starostlivé mateřské lásky.

Paulínky, brož., zúž. A5, 104 strany, 140 Kč

ROK S JEZUITSKÝMI SVATÝMI

Čtivé, svěží meditativní texty nabízejí krátká zamyšlení význačných teologických osobností o jezuitských světcích během celého roku. Na konci je přičleněn úplný soupis všech dosavadních jezuitských blahoslavených a svatých.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o., brož., zúž. A5,
196 stran, 195 Kč

779 00 Olomouc 9
706 43/02
P.P.

TISK

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.